

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
28

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

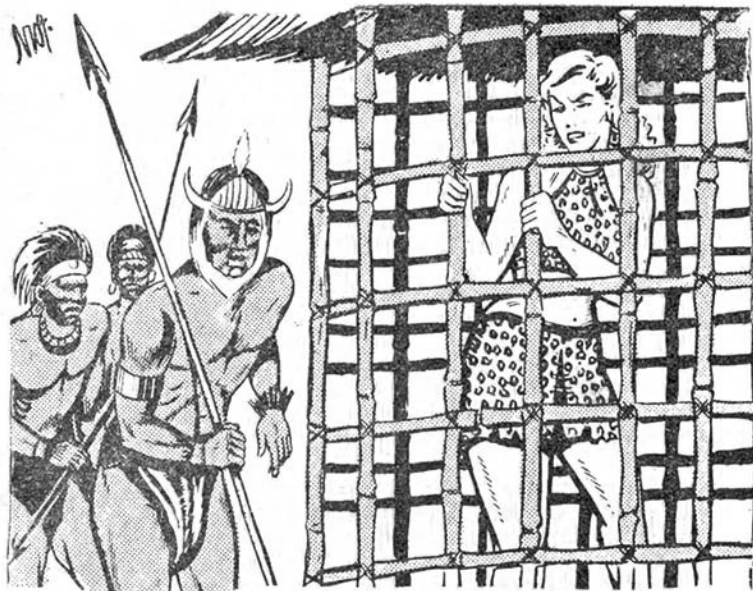
ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Μκνιασμένη ή Τζέϊν τραβάει με δύναμη τὰ ξυλένια κάγκε-
λα του κλουβιου της και πασχίζει νὰ τὰ σπάσει.

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ
ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΙΟΥ

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, πού ξαναγύρισε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία ἐνὸς χρόνου, ἔχει ἐγκατασταθῇ πάλι τώρα στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ἡ Τζέϊν εἶναι βέβαια μιὰ πανέμορφη νέα λευκὴ γυναῖκα καὶ πολὺ μορφωμένη. Ὁ-

μως ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, δὲν εἶναι καθόλου εὐτυχισμένος κοντά της.

Δὲν περνáει καθόλου καλὰ με αὐτὴν, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα πού ξαναγύρισε.

Ἀλλοτε ἡ Τζέϊν ἦταν μονάχα περήφανη, ἀκατάδεκτη καὶ φαντασμένη! Τώρα δμως εἶχε γίνεи καὶ κακία καὶ φθο-

νερή.

Μέρα και νύχτα γκρινιάζει στο σύντροφό της:

— "Όχι, Ταρζάν!... Μοῦ εἶναι ἀδύνατον πιά ν' ἀνεχθῶ αὐτὴ τὴν κατάστασι!... Δὲν ξαναγύρισα στὴ Σπηλιά σου γιὰ νὰ δέχωμαι τόσους καὶ τόσους ἐξευτελισμούς!

»Εμεῖς οἱ δυὸ εἴμαστε βασιλιάδες ἐδῶ στὴ Ζούγκλα! Κι ὅλοι πρέπει νὰ σκύβουνε τὸ κεφάλι καὶ νὰ μᾶς προσκυνᾶνε!... "Όμως τώρα πού ἤρθα, βλέπω πῶς δὲν εἴμαστε πιά ἐκεῖνοι πού εἴμαστε ἀλλοτε: "Ο Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού, ὄχι μόνο δὲν μᾶς λογαριάζουνε, μὰ καὶ μᾶς περιφρονοῦν...

»Γιατί λοιπὸν τοὺς τὸ ἐπιτρέπεις; Ἀπὸ πότε γίναν κι' αὐτοὶ ἀφέντες ἐδῶ μέσα;

"Ο Ταρζάν διαμαρτύρεται:

— Δὲν ἔχεις δίκη, Τζέιν!...

"Ο Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού εἶναι καλοί!... Ποτὲ δὲν ἔβαλαν στὸ νοῦ τους τὸ κακὸ μας!... Εἶσαι ἀδίκη νὰ μιλάς ἔτσι γι' αὐτούς.

"Όμως ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ. Κάθεται σέ ἀναμμένα κάρβουνα, ὅπως λένε.

Καὶ κάποιο πρωῒνὸ μιλάει στὸν ἄντρα της πὶδ ξεκάθαρα:

— Λυᾶμαι, Ταρζάν, μὰ ἔχω πιά καταλάβει γιατί κρατᾷς αὐτὴ τὴ στάσι ἀπέναντι στὸν Γκαούρ...

— Γιατί, Τζέιν;

— Γιατί τὸν φοβάσαι!... Ναί!... Γιατί δειλιάζεις, γιατί τρέμεις νὰ χτυπηθῇς μαζί του!...

— Ἐγώ!;

— Ναί!... Καὶ γιὰ κάτι ἄλλο ἀκόμα...

— Τί;

— Γιατί εἶσαι ξετρελλαμένος μὲ τὴ μελαψὴ συντρόφισσά του!...

"Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας θυμῶναι ἀφάνταστα! Σφίγγει τὶς γροθιές, τρίζει τὰ δόντια καὶ μουγγρίζει ἄγρια:

— Πρόσεξε καλά, Τζέιν!...

"Ο Γκαούρ εἶναι ἀδελφός μου!... Κι' ἐγὼ πολλές φορές τὸν εἶχα παρεξηγήσει. Νόμιζα πῶς θέλει νὰ γκρεμίσῃ ἐμένα ἀπ' τὸ θρόνο καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!... "Όμως τώρα ἔχω ἡσυχάσει πιά. Γιατί κατάλαβα τὴ μεγάλη καρδιά του! Κατάλαβα πόση εὐγένεια καὶ καλωσύνη κρύβει μέσα στὴν ψυχή...

Ο ΦΥΛΑΡΧΟΣ ΜΠΑΟΥΧΑ

Ἡ πανέμορφη λευκὴ γυναῖκα μουρμουρίζει:

— Δὲν ξέρω τίποτα!...

"Ο Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού πρέπει νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ μέση... Ἀλλοιῶς ἡ Ζούγκλα δὲν μᾶς χωράει... Καλύτερα νὰ γυρίσουμε στὴν Ἀγγλία...

Καὶ προσθέτει μὲ ἀφάνταστη κακία:

— "Όμως ἂν ἐσὺ δὲν ἔχεις φιλότιμο καὶ αξιοπρέπεια, ἔχω ἐγώ!...

— Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Θέλω νὰ πῶ πῶς αὐτὸ πού δὲν κάνεις ἐσύ, θὰ τὸ κά-

νω έγώ!...

Ο Ταρζάν νοιώθει την ανάγκη νά χυθή πάνω της και νά την πνίξη. "Όμως καταφέρνει νά συγκρατηθή.

Η Τζέιν κρατάει πιστόλι. Και την άπειλή της μπορεί νά την πραγματοποιήσει... "Όποτε θελήσει είναι σέ θέσι νά κάνη άνεπανόρθωτο κακό στο μελαφό γίγαντα!...

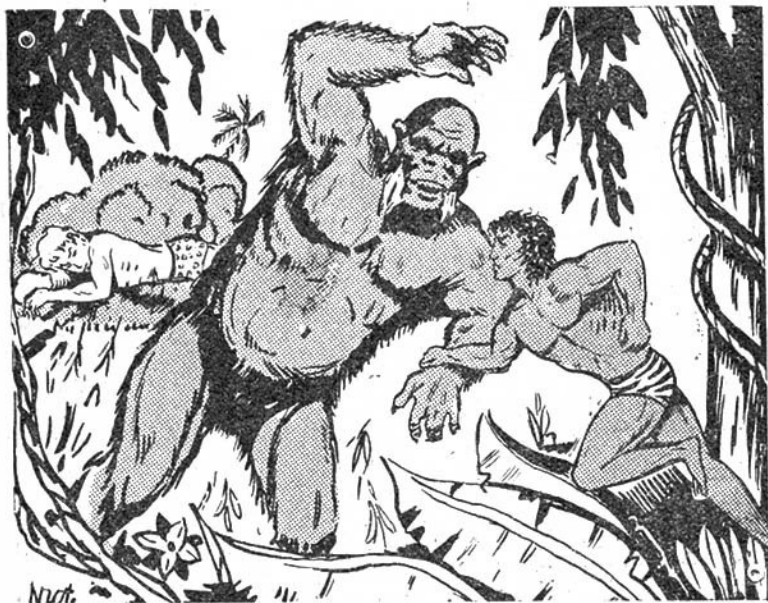
Δέν έχει παρά νά παραμονέψη κρυμμένη στά βράχια του βουνού του. Και νά τον χτυπήσει πισώπλατα.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας, πού τά καταλαβαίνει όλ' αυτά, συλλογιέται:

— Πρέπει νά συναντήσω όσο μπορώ πιό γρήγορα τόν Γκαούρ. "Έχω υποχρέωσι νά τόν ειδοποιήσω!... Μεγάλη συμφορά μπορεί νά τόν βρή από τή φοβερή αύτη γυναίκα...

"Έτσι σηκώνεται, και παρατώντας τη συντρόφισσά του βγαίνει άπ' τή σπηλιά... Κι' άμέσως, παίρνοντας τό μονοπάτι πρós την άνατολή, τραβάει γιά τό θεόρατο πέτρινο βουνό του Γκαούρ.

Η Τζέιν, πού μένει μόνη, στέκει γιά λίγες στιγμές άκίνητη και βαθειά συλλογισμένη...

Ο τρελλός Νταμπούχ χύνεται σάν μανιασμένο θείο, στόν μελαφό γίγαντα Γκαούρ. Και μιá φοβερή πάλη άρχίζει.

Τέλος φαίνεται πώς παίρνει κάποια μεγάλη απόφασι. Και βγαίνει κι' αὐτὴ ἀπὸ τῆ σπηλιάς...

Ὁ Ταρζάν εἶχε τραθήξει πρὸς τὴν Ἀνατολὴν. Αὐτὴ τραβαίει πρὸς τὸ Βορριά. Πηγαίνει νὰ συναντήσῃ μιὰ ἄγρια φυλὴ μαύρων ἰθαγενῶν. Ἀρχηγὸς τοὺς εἶναι ὁ τρομερὸς φύλαρχος Μπάουχα. Ἐνας σατανικὸς καὶ καταχθόνιος ἄνθρωπος! Ἐνας ἀπαίσιος κακοῦργος!

Ὁ Μπάουχα κι' ὁ Ταρζάν εἶναι ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἄσπονδοι καὶ θανάσιμοι ἐχθροί! Ὁ καθένας τοὺς, ἂν μπορούσε, θὰ ἔπνιγε μὲ τὰ χέρια του τὸν ἄλλον...

Ὅμως ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς φύλαρχος εἶναι φίλος τῆς Τζέιν! Πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος φίλος!... Καὶ στὴ φωτιά θὰ μπορούσε νὰ πέσῃ, φθάνει νὰ τοῦ τὸ ζητοῦσε ἐκεῖνη...

Καὶ ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, καθὼς προχωρεῖ πρὸς τὴν περιοχὴ τῆς ἄγριας φυλῆς τοῦ Μπάουχα, μουρμουρίζει μὲ σφιγμένα ἀπὸ κακία δόντια:

— Ὁ Γκαοὺρ κι' ἡ Ταταμποὺ δὲν ἔχουνε κανένα δικαίωμα νὰ ζοῦνε ἐδῶ στὴ Ζούγκλα μας... Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἡσυχάσω, παρὰ μόνον ὅταν δῶ τὰ πεινασμένα ὄρνια νὰ χοροπηδᾶνε πάνω στὰ κουφάρια τοὺς!...

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Καὶ τώρα ἄς παρακολουθῇ-

σουμε πρῶτα τὴ Τζέιν κι' ὕστερα τὸν Ταρζάν...

Βιαστικὴ ἢ μανιασμένη γυναίκα προχωρεῖ καὶ φθάνει σ' ἓνα μεγάλο χορταρένιο χωριό.

Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς ποὺ βλέπουν τὴ Τζέιν τρέχουν χαρούμενοι νὰ τὸ ἀναφέρουν στὸν ἀρχηγό τοὺς.

Ὁ φύλαρχος Μπάουχα, χαρούμενος κι' αὐτός, βγαίνει στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάλου παλατιοῦ του γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῇ. Τῆς κάνει ἀτέλειωτες ὑποκλίσεις καὶ φιλοφρονήματα:

— Καλῶς ὥρισες δοξασμένη καὶ παντοδύναμη Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας!... Εἶναι μεγάλῃ τιμὴ γιὰ μένα νὰ δεχθῶ στὸ παλάτι μου τὴν πιὸ ὀμορφὴ γυναίκα τοῦ κόσμου!.. Κάθε ἐπιθυμία σου θὰ εἶναι διαταγὴ γιὰ μᾶς!... Ἄν θέλῃς νὰ κάψῃς τὸ χωριὸ μας νὰ σοῦ δώσουμε φωτιά!... Ἄν θέλῃς νὰ μᾶς σκοτώσῃς νὰ σοῦ δώσουμε μαχαίρια!... Ἄν θέλῃς νὰ μᾶς πάρῃς σκλάβους νὰ δεθοῦμε μονάχοι μας!...

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν χαμογελαῖ ἱκανοποιημένη! Προχωρεῖ καὶ μπαίνει ἀργὰ καὶ μὲ μεγαλοπρέπεια στὸ παλάτι τοῦ ἀπαίσιου Μπάουχα!...

Δυὸ γιγαντόσωμοι ἀραπάδες ποὺ φρουροῦν τὴν εἴσοδο ὑποκλίνονται καὶ παραμερίζουν γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὀμορφὴ λευκὴ γυναίκα.

Ὁ φύλαρχος καθυστερεῖ λίγες στιγμὲς γνέφοντας στοὺς

ἀραπάδες νά πλησιάσουν. Κι' όταν κι' οί δυο φθάνουν κοντά του, τούς λέει πολύ σιγά:

— Νάλχ ἀρβού οὐτὶν ἐρ-
ζίφ!...

Καὶ τὰ σατανικά μάτια τοῦ Μπάουχα ἀστράφτουν παρά-
ξενα γιὰ μιὰ στιγμή!

“Υστερα προχωρεῖ ἀργὰ καὶ περνάει κι' αὐτὸς μέσα στὸ παλάτι, ἀκολουθώντας τὴν Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας!...

“Ἔτσι φθάνουν στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ χορταρένιου πα-
λατιοῦ, πού τὸ ξυλένιο πάτω-
μά της βουλιάζει ἐλαφρὰ σὲ
κάθε βῆμα τους.

Ἡ Τζέϊν προχωρεῖ γιὰ νὰ
καθήσῃ σ' ἓνα πρωτόγονο
σκαλιστὸ σκαμνί. “Ὁμως ὁ
φλαρχος τὴν ἐμποδίζει:

— Μιὰ μεγάλη Ἀρχόντισ-
σα σὰν κι' ἐσένα δὲν εἶναι
σωστὸ νὰ κάθεται σ' ἓνα τέ-
τοιο ταπεινὸ σκαμνί...

Καὶ παρασύροντάς τὴν ἐλα-
φρὰ πρὸς τὸ βάθος τῆς αἴθου-
σας, πού βρίσκεται ἓνας πο-
λυτελὴς καὶ μεγαλόπρεπος
θρόνος, συνεχίζει:

— Ἐδὼ κάθησῃς, ὡραία
μου φιλοξενομένη!...

Ἡ Τζέϊν κάθεται στὸ θρόνο
καμαρώνοντας καὶ μὲ τὸ κε-
φάλι ψηλά:

— Φύλαρχε Μπάουχα! Ἡρ-
θα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάτι
πολὺ σοβαρὸ, τοῦ λέει.

Ἐκεῖνος γονατίζει ἀμέσως
μπροστά της γιὰ νὰ δείξῃ τὴν
ἀπόλυτη ὑποταγή του σ' αὐ-
τήν.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας ἐνθουσιάζεται. Οἱ κο-

λακεῖες καὶ οἱ δουλοπρέπειες
τοῦ φύλαρχου ὄχι μόνο τὴν
εὐχαριστοῦν, μὰ καὶ κολακεύ-
ουν ἀφάνταστα τὸν ἐγωϊσμὸ
καὶ τὴ μεγαλομανία της.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

— Φύλαρχε Μπάουχα, τοῦ
Ξαναλέει. Ξέρω πῶς μὲ τὸν
Ταρζάν τὸν ἄντρα μου εἶσα-
στε ἀσπονδοὶ καὶ θανάσιμοι ἐ-
χθροί!... “Ὁμως ἐγὼ δὲν
συμφωνῶ μαζί του. Γιατί σ'
ἐκτιμῶ, σὲ θαυμάζω καὶ σὲ
ἀγαπῶ!... Πρέπει νὰ μάθῃς
ἀκόμα πῶς πάντα φροντίζω
γιὰ τὸ καλὸ σου, ὅσο δὲ φρον-
τίζει κανένας ἄλλος!...

Ὁ φύλαρχος, γονατισμένος
καθὼς εἶναι, σκύβει τὸ πρό-
σωπό του μὲ σεβασμὸ καὶ
φιλάει τὰ λασπωμένα πόδια
τῆς περήφανης γυναίκας!...

Υστερα ἀναστενάζει στενα-
χωρημένος καὶ μουρμουρίζει:

— Ὁ δοξασμένος Ἀρχον-
τας τῆς Ζούγκλας μὲ νομίζει
ἐχθρὸ του!... “Ὁμως ἔχει με-
γάλο ἄδικο... Αὐτὸς εἶναι
ἓνα ἀτρόμητο λιοντάρι! Ἐ-
γὼ ἓνας δειλὸς ἀητὸς!... Αὐ-
τὸς ἓνας περήφανος ἀητὸς!
Ἐγὼ ἓνα ταπεινὸ σκουλη-
κι!...

Καὶ συνεχίζει μὲ τὴν ἴδια
δουλοπρέπεια:

— “Ἄν ὁ Ταρζάν θέλῃ τὸ
κεφάλι μου, θά τὸ κόψω καὶ
θά τοῦ τὸ στείλω!... “Ἄν
θελήσῃ τὴ γυναῖκα μου, θά
τὴ σφάξω νὰ τὴ φάῃ!...

Ἡ Τζέϊν συγκινεῖται:

— Εἶσαι πολὺ καλὸς Μπά-

ουχα! τοῦ λέει. "Ἐχω λοιπὸν δίκη ἐγὼ ποὺ σὲ ἀγαπῶ!... Γι' αὐτὸ σήμερα πήρα τὸ θάρρος κι' ἤρθα νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι..."

Ὁ φύλαρχος διαμαρτύρεται:

— "Ὅχι!... Ποτέ!... Ἐγὼ εἶμαι ἓνα τιποτένιο σκουλήκι! Πάτησέ με νὰ λυώσω!... Πῶς μπορεῖ λοιπὸν ἓνα ἀδύναμο σκουλήκι νὰ κάνῃ χάρι σὲ μιὰ παντοδύναμη βασίλισσα σάν κι' ἐσένα;! Μόνο διαταγὲς δέχομαι νὰ πάρω ἀπὸ σένα!... Εἶμαι γοιμάρ!... Φόρτωσέ με ὅσο θέλεις καὶ χτύπα με, καὶ κλῶτσα με νὰ ξεκινήσω!..."

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ἀρχίζει νὰ κουράζεται. Καταλαβαίνει πῶς ἔτσι δὲν θὰ τελεωθῶν ποτέ. Τοῦ ἐξηγεῖ λοιπὸν βιαστικά:

— "Ἀκουσέ με, καλὲ μου Μπάουχα: Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ δὲν χρειάζονται στὴ Ζούγκλα! Πρέπει νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ μέση! "Ὁμως ὁ Ταρζάν δὲν θέλει νὰ τοὺς κάνῃ κακὸ... Ἐγὼ πάλι δὲν μπορῶ γιατί εἶμαι μιὰ ἀδύναμη γυναικί!... Γι' αὐτὸ ἤρθα σὲ σένα!... Μὲ καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ σοῦ πῶ;

Ὁ φύλαρχος πετιέται ὀρθός, ὑποχωρεῖ δυὸ βήματα, σφίγγει τὴ λαθεῖ τῆς χατζάρας του καὶ ξεφωνίζει:

— Ἐγὼ!... Ἐγὼ θὰ τοὺς σκοτώσω!...

Ταυτόχρονα σηκώνει τὸ δεξιὸ του πόδι καὶ τὸ χτυπάει μὲ δύναμι κατω...

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ ξυλὲνιο πιάτωμα τοῦ παλατιοῦ τρί

ζει παράξενα. Κι' ἓνα τετράγωνο κομμάτι γύρω ἀπ' τὸ θρόνο ποὺ κάθεται ἡ Τζέιν ὑποχωρεῖ!...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας βγάζει μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ:

— Βοήθειασααα!...

Καὶ χάνεται πρὸς τὰ κάτω μαζὶ μὲ τὸ θρόνο τῆς!

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΓΕΛΑΕΙ

Τὸ ἄνοιγμα τῆς ὑπόγειας καταπακτῆς χάσκει τώρα ἀνοιχτὸ στὸ βάθος τῆς μεγάλης αἴθουσας τοῦ παλατιοῦ.

Ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος Μπάουχα τρίβει μὲ χαρὰ τὰ χέρια του. Κι' ἓνα σατανικὸ χαμόγελο φωτίζει τὸ τερατόμορφο πρόσωπό του.

"Υστερα σκύβοντας πάνω ἀπὸ τὸ τετράγωνο ἄνοιγμα φωνάζει:

— Θούρχ φά ντούμ. Θούρχ, θούρχ!...

Κάτω γίνεται μεγάλο κακὸ καὶ σαματᾶς. Σὰ νὰ παλεύουν καὶ νὰ χτυπιῶνται ἄνθρωποι. Ταυτόχρονα ἀκούγονται κ' οἱ φωνὲς τῆς Τζέιν.

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς κι' ἀπ' τὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς καταπακτῆς κάτι ἀκούγεται ν' ἀνεβαίνει.

Εἶναι ἓνα μεγάλο καὶ γερὸ τετράγωνο κλουβί, φτιαγμένο ἀπὸ χοντρά κλαδιὰ δέντρων.

Μόλις φθάνει πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ξυλὲνιου πατώματος, σταματάει. Παίρνει τὴ θέσι ποὺ πρὶν λίγο εἶχε ὁ πρωτόγονος θρόνος.

Ο φύλαρχος υποδέχεται με βιθιὰ υπόκλιση τὴν πανέμορφη ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας

Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ κλουβὶ δὲν βρίσκεται φυλακισμένο κανένα ἄγριο θηριό. Ἀλλὰ ἡ πανέμορφη καὶ ξανθειὰ Τζέιν.

Ἡ ἄμοιρη εἶναι κατακόκκινη, ἀναμαλλιασμένη καὶ σὲ κακὰ χάλια. Τὸ πρόσωπό της ἔχει πάρει ἄγρια ἑκφρασι. Καὶ στὴ ζώνη της, ἀλλοίμονο, κρέμεται ἄδεια ἡ θήκη τοῦ πιστολιοῦ της.

Ἔτσι καὶ μὲ σφιγμένα τὰ δόντια ἀπὸ μῖσος καὶ λύσσα μουγκρίζει στὸν φύλαρχο Μπάουχα:

— Ἀνανδρε καὶ τιποτένιε! Μοῦ ἔστησες παγίδα!... Εἰ-

χες κρύψει τοὺς μαύρους σου στὴν καταπακτή!... Μὲ χτύπησαν!... Μοῦ πῆραν τὸ πιστόλι!... Καὶ μ' ἔκλεισαν σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν κλούβα γιὰ τὰ θηριά!.. Ἐξήγησέ μου λοιπὸν κακοῦργε, γιατί τάκανες ὅλα αὐτά;

Ὁ Μπάουχα χαμογελαῖ παράξενα:

— Γιατ' εἶσαι ὁμορφη!...

Κι' ἀμέσως χτυπáει τρεῖς φορές τὴ μιά του παλάμη μὲ τὴν ἄλλη...

Σὲ λίγες στιγμές ἕνας μεγαλόσωμος ἀράπης παρουσιάζεται.

— Έγώ θά φύγω τώρα, τοῦ λέει. Ἐσύ μείνε ἐδῶ γιά νά προσέχης καί νά φροντίζης τή λευκή γυναῖκα... Ὁ,τι σοῦ ζητήσῃ νά τῆς τὸ δώσης, ἐξὸν ἀπὸ τῆ λευτεριά της...

» Ἀν. γυρίσω καί μοῦ πῆ πῶς ἔχει κάποιο παράπονο ἀπὸ σένα θά σοῦ πάρω τὸ κεφάλι. Κατάλαβες;

Ἔστερα προχωρεῖ ἀργά, βγαίνει ἀπ' τὴν αἰθουσα, βγαίνει κι' ἀπ' τὸ παλάτι καί ξεκινάει...

Παίρνει κατεύθυνσι γιά τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό...

Τὸ καταχθόνιο μυαλό του ἔχει καταστρώσει ἓνα σατανικό σχέδιο: Θά συναντήσῃ τὸν Γκαούρ καί θά προσπαθήσῃ νά τὸν κἀνῇ νά χτυπηθῇ μὲ τὸν Ταρζάν καί νά τὸν σκοτώσῃ. Ἔτσι ἡ πανέμορφη Τζέιν θά μείνῃ παντοτεινὰ σκλάβα δικῆς του.

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Καί τώρα ἄς παρακολουθήσωμε — ὅπως εἶπαμε — τὸν Ἀρχόντα τῆς Ζούγκλας.

Τὸν εἶχαμε ἰδεῖ νά φεύγῃ ἀπὸ τῆ σπηλιά του λίγο πρὶν ἀπὸ τῆ Τζέιν. Εἶχε πάρει τὸ μονοπάτι ποῦ θά τὸν ἔβγαζε σὸ περήφανο πέτρινο βουνό.

Καί νάτος: Φθάνει στοὺς πρόποδες, σκαρφαλώνει στὰ τρομακτικὰ βράχια κι' ἀνεβαίνει στὴ θεόρατῃ κορφή.

Ἡ σπηλιά τοῦ μελαφοῦ Ἕλληνα γίγαντα εἶναι ἄδεια.

— Γκαούουουρρρ! Γκαού-

ουουρρρρ! φωνάζει.

Μά μονάχα ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού παρουσιάζονται μπροστὰ του.

— Βρὲ καλῶς τὸν «Μεγαλειότατο»! ξεφωνίζει ὁ νᾶνος! Πῶς τὰ πηγαίνει; μὲ τὴν κυρά - Ταρζάναινα; Ἀρχίσε νά δουλεύῃ... παντόφλα καί τσόκαρο;

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας οὔτε κἀν ἀκούει τὰ λόγια του. Ἐχει ἄλλοῦ τὸ νοῦ του.

— Ποῦ εἶναι ὁ Γκαούρ; ρωτάει.

— Καλὲ πετάχτηκε στὴν πηγὴ γιά νερό, τ' ἀποκρίνεται ἡ Χουχού.

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ τὸ κάνει λιανά:

— Δίψασε ὁ φουκαρᾶς καί πῆγε πρὸς νεροῦ του!

— Θ' ἀργήσῃ νά γυρίσῃ;

— Καλὲ ὄχι, Ἀφέντῃ μου! Θέλεις νά πάω νά τὸν φωνάξω; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Ὁ νᾶνος ἐπεμβαίνει:
— Σκασιμὸς Μαμζέλ! Αὐτὲς οἱ δουλειὲς εἶναι γιά μᾶς τοὺς ἄνθρωπους!

Καί γυρίζοντας στὸν Ταρζάν, προσθέτει:

— Πέριμενε, τοῦ λέει. Πάω νά στὸν φέρω...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κάθεται σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, ἔξω ἀπ' τῆ σπηλιά, ἀναστενάζοντας. Φαίνεται πολὺ μελαγχολικὸς καί συλλογισμένος...

Μπροστὰ του στέκει ὀρθὴ ἡ Χουχού, κι' ἀρχίζει τὴν ἀτέλειωτῃ φλυαρία της:

— Καλὲ νόστιμη ἡ γυναικού
λα σου, Ἀφέντη μου! Τὴν εἴ-
δα προχθὲς στὸ ποτάμι!...
"Οχι καὶ ὁμορφὴ, βέβαια!...
Κοινὸς τύπος!... Μᾶλλον ὁ-
σχημὴ!... Καλὲ τί ὄσχημη;
Τὰ χάλια τῆς ἔχει ἡ κακομοί-
ρα!... Τέρας σωστό!... Κα-
λὲ συχαίνεσαι νὰ φτύσης ἐ-
πάνω τῆς! Μὲ συγχωρεῖτε
κιόλας! Μὰ δὲν βαρυνεῖσαι, κύ-
ριε Τέτοιε μου!... Αὐτὲς οἱ
ὄσχημες ἔχουνε τὴν τύχη!...
Παντρεύονται καὶ μοσχοπαν-
τρεύονται, πού τρομάρα νὰ
τοὺς ἔρθῃ!... Μονάχα οἱ ὁ-
μορφες μένουνε στὸ ράφι! Κα-
λὲ πάρε παράδειγμα... ἐμέ-
να!...

»Ὁμορφομούρα εἶμαι, φτού
μου!... Χαριτωμένη εἶμαι,
ξαναφτού μου!... Τσαχπίνα,
ματαξαναφτού μου! Μὲ λίγα
λόγια: Φτού μου, φτού μου,
φτού μου! Μπουκιά καὶ συ-
χώριο πού λένε!... Κι' ὁ-
μῶς...

Ὁ Ταρζάν χάνει τὴν ὑπο-
μονή του:

— Φύγε!... Γκρεμοτσακί-
σου ἀπὸ μπροστά μου! τῆς
φωναῖζει ἄγρια. Μὲ ζάλισες
πιά!...

Ἡ Χουχοῦ τραβιέται παρά-
μερα μουρμουρίζοντας:

— "Ἐτσι ὅλ' οἱ ἄντρες «ζα-
λίζονται» μόλις μὲ γλέπουνε!
Τί φταίω ἐγὼ ἂν εἶμαι τό-
σον... μούρλια!...

Ὁ λευκὸς γίγαντας σηκώ-
νεται. Κι' ἀρπάζοντας ἀπὸ κά-
τω μιὰ πέτρα κάνει νὰ τῆς
τὴν πετάξῃ...

Δὲν προφθαίνει ὁμῶς γιατί
ἡ Χουχοῦ τόχει βάλεϊ στὰ πό-

δια καὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ πί-
σω μέρος τοῦ βουνοῦ.

Ὁ Ταρζάν, πού μένει μονά-
χος τώρα, δὲν ξανακάθεται
στὸ βράχο. Εἶναι πολὺ κου-
ρασμένος καὶ ξαπλώνει κά-
τω... Καὶ καθὼς περιμένει
τὸ γυρισμὸ τοῦ Γκαοῦρ, συλ-
λογιέται ψιθυριστά:

— Ἀλλοίμονο! Τὰ χρόνια
περνᾶνε γρήγορα!... Δὲν
νοιώθω πιὰ τὴν παληά μου
δύναμι! Τὸ παληό μου κου-
ράγιο!... Βαρέθηκα τὶς δό-
ξες καὶ τὰ μεγαλεῖα! Θέλω
νὰ ζήσω ἡσυχος πιὰ!... Νὰ
ξαποστάσω!...

Καὶ συνεχίζει μελαγχολι-
κά:

— Ἡ ζωὴ ἐδῶ εἶναι πολὺ
σκληρὴ!... Ὁ "Αρχοντας τῆς
Ζούγκλας πρέπει νὰ εἶναι νέ-
ος, γερός καὶ δυνατός. "Ἐτσι
σάν τὸν γιγαντώσωμο "Ελ-
ληνα!... Αὐτὸν θ' ἀφήσω
στὸ πόδι μου!... Ἡ Ζούγ-
κλα πρέπει νὰ γίνη βασιλεία
τοῦ Γκαοῦρ!... Ἐγὼ θὰ φύ-
γω μὲ τὴ Τζέιν. Θὰ ξανα-
γυρίσουμε στὴν πατρίδα μας
τὴν Ἀγγλία. Κοντὰ στὸν μο-
νάκριθρο κι' ἀγαπημένο γιό
μας!...

"Ἐτσι, καὶ νανουρισμένος
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συλλογι-
σμούς του ὁ Ταρζάν κλείνει
ἀργὰ τὰ βλέφαρα κι' ἀποκοι-
μιέται...

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Πραγματικά ὁ Γκαοῦρ εἶχε
πεταχτῇ στὴν πηγὴ γιὰ νὰ
ξεδιψᾷ με τὸ καθάριο καὶ

δροσερό νεράκι της...

Γρήγορα όμως θά είχε ξαναγουρίσει, αν στο δρόμο δέν περνούσε μια τρομακτική περιπέτεια.

Στους πρόποδες του βουνού αντικρύζει την Ταταμπού. Την πανώρια μελαψή συντρόφισσά του που είχε κατέβει να μαζέψει πολύχρωμα και μυρωμένα αγριολούλουδα!... Γιατί μ' αυτά στολίζει κάθε μέρα τη σπηλιά του αγαπημένου της Γκαούρ. Έκεί που τις νύχτες κοιμάται με συντροφιά της τη Χουχού... Γιατί ο μελαφός γίγαντας κι' ο νάνος πλαγιάζουν πάντα έξω από τη σπηλιά. Πάνω στα γύρω βράχια!

Καθώς λοιπόν ή «Κόρη της Ζούγκλας» διαλέγει σκυμμένη τα πιο δμορφα λουλούδια της, ο Πίκ, το μεγαλόσωμο και τετραπέρατο κοράκι του Γκαούρ, φτερουγίζει χαρούμενος πάνω από το κεφάλι της!...

Ο Γκαούρ αλλάζει λίγα λόγια με την Ταταμπού και προχωρεί για τη δροσερή πηγή που δέν βρίσκεται πολύ μακριά.

Και νά: Φθάνει εκεί γρήγορα, σκύβει κι' αρχίζει, ρουφώντας, να ξεδιψάει με το κρυσταλλένιο νερό της.

Μά δέν προφθαίνει, άλλοι-μονο, να τελειώσει.

Ξαφνικά, μια τρομαγμένη φωνή της Ταταμπού φθάνει στ' αυτιά του!...

Γυρίζει άμέσως το κεφάλι προς την κατεύθυνση που βρίσκεται και στο πρόσωπό του ζωγραφίζεται ή φρίκη.

Αντικρύζει μια γέριχη τίγρι που τρέχει ίσια προς την Ταταμπού! Κι' εκείνη, ξεφωνίζοντας τρομαγμένη τó βάζει στα πόδια για να σωθή από τά θανατερά δόντια και νύχια της!...

Η πανώρια Έλληνίδα έχει άφάνταστα εύκίνητα πόδια! Τρέχει σαν έλάφι κι' ακόμα πιο γρήγορ' απ' αυτό!

Έτσι, χάνεται σε λίγες στιγμές προς τó βορριά...

Η τίγρις που την ακολουθεί φαίνεται νάναι περασμένη στα χρόνια. Η ραβδωτή γούνα της είναι πολύ μαδημένη και ξεθωριασμένη!...

Ο άτρόμητος Γκαούρ στιγμή δέν αφήνει να χαθή. Τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορεί, παίρνοντας κι' αυτός κατεύθυνση προς τó βορριά. Πασχίζει να φθάσει τó θειρό και να παλαιψή μαζί του για να σώσει την αγαπημένη του συντρόφισσα!

ΤΡΑΓΙΚΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Τό φοβερό κυνηγητό συνεχίζεται για πολύ ακόμα...

Όμως ή απόσταση που χωρίζει τόν Γκαούρ από την τίγρι, όσο πάει και μικραίνει.

Κι' οί δυό τους τρέχουν πιο γρήγορα από τó γέρικο θειρίό. Έτσι ή Ταταμπού θά τού ξεφύγει κι' ο Γκαούρ θά τó φθάσει...

Τί άτυχία όμως!...

Ένας τεράστιος βόας βρίσκεται κρυμμένος κάπου εκεί

κι' ὁ μελαψὸς γίγαντας, καθὼς τρέχει, τὸν πατάει ἀθελά τυο.

Καὶ τὸ τρομερὸ φίδι κουλουριάζεται γρήγορα στὰ πόδια του. Ὁ Γκαούρ γκρεμοτσακίζεται κάτω...

Ἀμέσως μιὰ τρομακτικὴ πάλη ἀρχίζει ἀνάμεσά τους.

Τὸ ἀτρόμητο μελαψὸ παλικάρι, ἀρπάζει τὸν βόα ἀπὸ τὸ λαιμό. Καὶ τὸν σφίγγει μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμη!...

Τίποτα δμως!... Στέκεται ἀδύνατο νὰ τὸν πνίξη.

Στὸ μεταξύ τὸ τεράστιο φίδι ἔχει κουλουριασθῇ πολλές φορές σ' ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ γίγαντα...

Ὁ Γκαούρ ἀρχίζει νὰ χάνη τὶς ἐλπίδες του. Τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ βόα εἶναι θανατερό!.. Νοιώθει τὰ κόκκαλά του νὰ τρίζουν ἀπαίσια στὸ λυσσασμένο σφίξιμο ποῦ τοῦ κάνει.

Ἡ ἀνάσα του ἀρχίζει νὰ κόβεται! Τὸ στόμα του ἀνοίγει διάπλατα!

Ἡ ξεραμένη γλῶσσα του πετιέται ἔξω!... Τὰ μάτια

Ὁ Γκαούρ προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας

— Μὴ, ἀδελφέ μου, ὁ κακεῖργος αὐτὸς εἶναι ἄοπλος. Ἄν τὸν χτυπήσῃς θὰ γίνῃς δολοφόνος.

του γουρλώνουν τραγικά. Και σπαράζει ολόκληρος βογγώντας πονεμένα!...

Σε λίγες στιγμές θ' απομείνη νεκρός!...

"Όμως όχι!... 'Ο Θεός της Ζούγκλας κι' όλου του κόσμου αγαπάει τόν Γκαούρ!...

Και νά! 'Απρόσκλητος φθάνει ο σωτήρας τήν τελευταία στιγμή!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

"Ας ρίξουμε όμως μιὰ ματιά και στήν Ταταμπού!...

"Αλλά όχι... Καλύτερα νά μείνουμε' εδώ και νά παρακολουθήσουμε τόν μελαψό γίγαντα στις τραγικές αυτές στιγμές του. Νά δοῦμε πῶς κατάφερε νά σωθῇ ἀπ' τὸ θανατερό ἀγκάλιασμα τοῦ φιδιοῦ... Δὲν εἶναι σωστό νά μείνετε περισσότερο μ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία!...

Και νά: Ξαφνικά, ὅπως εἴπαμε, φθάνει ἀπρόσκλητος ὁ σωτήρας. Εἶναι ὁ διαβόλεμένος Πίκ!

Πέφτει σὰν μαῦρος κεραυνὸς στὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ.

Και μὲ τὸ σκληρὸ σὰν ἀτσάλι ράμφος τοῦ χτυπάει δυνατὰ καὶ γρήγορα πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο μάτι του.

Σε λίγες στιγμές ὁ τρομερὸς βόας εἶναι τυφλός.

Τὸ τεράστιο φίδι βγάζει ἀπαίσια σπαρακτικὰ σφυρίγματα καὶ ξεδιπλώνεται γρήγορα ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Γκα-

ούρ.

Φαίνεται νὰ πονᾷ φοβερὰ καὶ σέρνεται ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χτυπώντας μὲ λύσσα τὴν οὐρά του στὸ χῶμα.

'Ο Πίκ φτερουγίζει πάλι κάνοντας κύκλους πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ μελαψοῦ γίγαντα καὶ κρίζοντας χαρούμενα καὶ πανηγυρικά.

'Ο Γκαούρ ἔχει γλυτώσει κι' αὐτὴ τὴ φορά ἀπὸ βέβαιον καὶ φρικτὸ θάνατον!...

Μὲ δυσκολία καταφέρνει νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ στηλώσει ὀρθὸ τὸ καταπονεμένο κορμὶ του. Ὑστερα κυττάζει τὸν φτερωτὸ σωτήρα του καὶ ψιθυρίζει:

— Κ' ἐγὼ νόμιζα πῶς εἶμαι ἕνας δυνατὸς κι' ἀνίκητος γίγαντας!... Ὅμως ἕνα μικρὸ κι' ἀδύναμον κοράκι κατάφερε νὰ σταθῇ πρὸ δυνατοῦ κι' ἄξιο ἀπὸ μένα!... Μπόρεσε νὰ νικήσῃ τὸ φίδι ποῦ θὰ μοὶ χάριζε τὸ θάνατον!... Μπόρεσε νὰ μοῦ σώσῃ τὴ ζωή μου...

Κ' ἐνῶ ἕνα δάκρυ εὐγνωμοσύνης κυλάει ἀπ' τὰ μάτια του συνεχίζει τὸν μονόλογο:

— Καημένε Πίκ!... Ἄν τώρα ποῦ φτερουγίζεις ψηλά, χυθῇ πάνω σου ἕνας ἀητός, τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ σώσω; Τίποτα!... Θ' ἀφήσω τὸν ἀητὸ νὰ σὲ σπαράξῃ..

Καὶ προσθέτει φιλοσοφικά:

— Πόσο ἀδύνατα πλάσματα εἴμαστε ἐμεῖς ο ἄνθρωποι!... Καὶ πόσο μεγάλη ἰδέα ἔχομε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας!...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή θυμᾶται τὴν Ταταμπού. Καὶ στὸ πρόσωπό του ζωγραφίζεται πᾶ-

λι ὁ τρόμος καὶ ἡ ἀγωνία!...

Τί ν' ἀπέγινε ἄραγε; Κατά-φερε τρέχοντας νά γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν πεινασμένη τίγρι πού τὴν κυνηγοῦσε;

“Ὁμως τὸ κορμί του ὁλόκληρο τὸ νοιώθει ἀφάνταστα πονεμένο. Παίρνει μεγάλο κουράγιο καὶ κάνει ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ ξεκινήσῃ. Ν' ἀρχίσῃ τρέχοντας σὰν τρελλός, νὰ ψάχνῃ νὰ τὴ θρῇ. Ἐνῶ ταυτόχρονα φωνάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ:

— Ταταπούουου!... Ταταπούουου!... Ταταπούουου!...

Χαμένος κόπος!... Ἡ πανώρια μελαψὴ κόρη ἔχει ἐξαφανιστῇ!... Οὔτε φαίνεται, οὔτε ἀκούγεται πουθενά!...

Ὁ Γκαούρ σταματᾷ κάπου ἀπογοητευμένος:

— Ποιὸς ξέρει, μουρμουρίζει μὲ συλλογῇ. Μπορεῖ ν' ἀνέβηκε στὸ βουνό... Μπορεῖ, αὐτὴ τὴ στιγμή, νὰ θρίσκει ἀσφαλισμένη στὴ σπηλιά μας!

Καὶ γυρίζοντας μπρὸς—πίσω φθάνει στὸ τραγικὸ σημεῖο πού λίγο ἔλλειψε νὰ χάσῃ τὴ ζωὴ του.

Ὁ τυφλὸς βόας σπαράζει ἀκόμη καὶ χτυπιέται ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

Ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας λυπᾶται ἀφάνταστα πού τὸν βλέπει. Ματώνει ἡ καρδιά του παρὰ κόλουθώντας τὸ φρικτὸ κι' ἀτέλειωτο μαρτύριο τοῦ ἄμοιρου φιδιοῦ. Καὶ κυττάζοντάς το μὲ συμπόνια ψιθυρίζει:

— Πόσο θὰ λαχταράῃ τὸ θάνατο, τὸ δυστυχισμένο!...

“Υστερα σηκώνει ἀπὸ κάτω μιὰ μεγάλη καὶ βαρεῖα πέτρα.

Τὴ ζυγίζει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ. Τὴν πετάει μὲ δύναμι κι' ὀρμή!...

Ὁ τεράστιος τυφλωμένος βόας κουλουριάζεται ἀμέσως καὶ μένει ἀκίνητος, νεκρός!...

Τὴν ἴδια στιγμή γινώριμες φωνές φθάνουν στ' αὐτιά του. Καὶ γυρίζοντας κυττάζει ἐρευνητικὰ πρὸς ἓνα σημεῖο:

Εἶναι ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπικό μαζί μὲ τὴ μελιστάλακτη Χουχού!...

Τρέχοντας, φθάνουν κι' οἱ δύο κοντὰ του:

— Καλὲ Ἀφέντη μου! τοῦ λέει λαχανιασμένη ἡ πυγμαία. Ἐκεῖ ψηλά στὴν κορφή...

Ὁ νᾶνος τὴν σπρώχνει βάνουσα καὶ μπαίνει αὐτὸς μπροστὰ στὸν Γκαούρ:

— Σκασμός, Μαμζέλ!... Τοῦ λόγου μου θὰ τοῦ τὰ δώσω χαρτὶ καὶ καλαμάρι!...

Ἡ Χουχού ὑποχωρεῖ πειραγμένη:

— Καλὰ ντέεε!... Μὲ συχωρεῖτε κιόλας!...

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ Γκαούρ.

Ὁ νᾶνος τοῦ ἐξηγεῖ ἀλαφιασμένος:

— Μιὰ δλάκερη ὥρα ψάχνουμε νὰ σὲ βροῦμε... Εἴπαμε μὴ σ' ἔκοψε κανένα... αὐτοκίνητο! Ἐχει ἔρθει ὁ «Μεγαλειότατος» στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ σου! Θέλει νὰ σὲ δῇ... Περιμένει ἐκεῖ... Σίγουρα θὰ τὸν ἔχῃ πάρει ὁ ὕπνος!...

— Θὰ πάω ἀμέσως, μουρμουρίζει ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Καὶ κάνει νὰ ξεκινήσῃ βια-

στικός.

— Στάσου, τοῦ φωνάζει ὁ Ποκοπικό. Ἡ ὑπόθεσις ἔχει καί... πάρα κάτω...

— Τί; Λέγε γρήγορα λοιπόν!

— Πρὶν λίγο εἶδαμε τὸν Μπάουχα!

— Τὸν μαῦρο φύλαρχο;

— Ναί!... Σκαρφαλώνει τώρα στὰ βράχια τοῦ βουνοῦ μας... Τραβάει γιὰ τὴν κορφή!...

— Λοιπόν;

— Εἶπα νὰ τραβήξω τὴν ἀστραφτερὴ χατζάρα μου καὶ νὰ τοῦ ξαλαφρώσω τὸ σῆρο!... Μὰ λυπήθηκα νὰ τὴν λερώσω!...

Ὁ Γκαούρ δὲν περιμένει νὰ τελειώσῃ τίς ἀνοησίες του ὁ νᾶνος. Ἐχει κιόλας ξεκινήσει πρὸς τὴν ἀνατολή...

Ἔτσι, τρέχοντας φθάνει στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ του καὶ σκαρφαλώνει στὰ τρομακτικὰ βράχια...

Ὁ Ποκοπικό κι' ἡ Χουχού τὸν ἀκολουθοῦν καθυστερημένοι.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας φθάνει τέλος στὴν κορφή. Καὶ τότε κάτι ἀφάνταστα τρομακτικὸ ἀντικρύζουν τὰ μάτια του!...

ΤΟ ΘΥΜΑ ΠΟΥ ΚΟΙΜΑΤΑΙ

Καὶ νὰ τί εἶχε συμβῇ:

Ὁ κακοῦργος φύλαρχος Μπάουχα, σκαρφαλώνοντας στὰ βράχια, φθάνει κάποτε στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ.

Ὅμως ἀντὶ νὰ βρῇ τὸν Γκαούρ, βρίσκει τὸν Ταρζάν. Καὶ μὲ ἀνείπωτη χαρὰ τὸν βλέπει νὰ κοιμάται... Νὰ κοιμάται βαθεῖα.

Καλύτερη εὐκαιρία ἀπ' αὐτὴν, ὅχι μόνον δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ, μὰ οὔτε νὰ τὴ φαντασθῇ καν!...

Ἔτσι, κι' ἐνῶ τὰ σκοτεῖνὰ μάτια του λάμπουν παράξενα, τραβάει μὲ λύσσα τὸ φοινικὸ μαχαίρι του. Καὶ χύνεται νὰ καρφώσῃ τὴν καρδιά τοῦ κοιμισμένου ἐχθροῦ!...

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως φθάνει κι' ὁ Γκαούρ. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα καθὼς ἀντικρύζει τὸ κακὸ ποῦ θὰ γίνη.

Μιά τρομακτικὴ κραυγὴ βγαίνει ἀπ' τὰ στήθεια του, ἐνῶ ταυτόχρονα χύνεται πάνω στὸν κακοῦργο φύλαρχο!...

Τὸν φθάνει τὴν τελευταία στιγμή πού κατεβάζει τ' ἀπλυσμένο χέρι του καὶ τοῦ τ' ἀρπάζει στὸν ἀέρα.

Τοῦ τὸ σφίγγει μὲ ἀφάνταστη δύναμι, ἔτσι ποῦ τὸ φοινικὸ μαχαίρι ξεφεύγει ἀπ' τὴν παλάμη του καὶ πέφτει κάτω.

Στὸ μεταξύ ξυπνάει ὁ Ταρζάν, πετιέται ὀρθὸς καὶ κυττάζει χαμένα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τίποτα.

Ὁ Γκαούρ —κρατώντας πάντοτε γερὰ τὸν κακοῦργο φύλαρχο— τοῦ ἐξηγεῖ γρήγορα:

— Κοιμόσουν!... Σήκωσε τὸ μαχαίρι γιὰ νὰ τὸ καρφώσῃ στὴν καρδιά σου!... Εὐτυχῶς τὸν πρόλαβα!...

“Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας με την πρώτη ματιά αναγνωρίζει το μαύρο δολοφόνο. Είναι ο φοβερός Μπάουχα! Ο παληός θανάσιμος έχθος του!

Και τραβώντας από τη ζώνη το μαχαίρι του, χύνεται να τόν σπαράξει.

“Ο Γκαούρ παρατάει τώρα τον κακούργο και άγκαλιάζεται τον Ταρζάν. Κάνει τ’ αδύνατα - δυνατά για να τόν συγκρατήσει:

— Μη άδελφέ μου!, του φωνάζει. Είναι άοπλος. Δολοφόνος λοιπόν θα γίνης;

“Ο Ταρζάν δέν άκούει τίποτα. Τό μίσος για τόν άπαισιο φύλαρχο του έχει θολώσει το μυαλό.

“Ο Γκαούρ έπιμένει να τόν συγκρατήσει και σχεδόν παλεύει μαζί του.

“Ομως στο διάστημα αυτό ο Μπάουχα βρίσκει την ευκαιρία που ζητάει: Σκύβει κάτω, άρπάζει το πεσμένο μαχαίρι του, τό ξανασηκώνει με λύσσα και κάνει να τό καρφώσει στη ράχι του μελαψού γίγαντα, αυτή τη φορά.

“Ο Ταρζάν που τόν βλέπει κάνει μιá άφάνταστα γρήγορη κίνησι. Ξεφεύγει από τό άγκάλιασμα του Γκαούρ και μπαίνει, αυτός τώρα, μπροστά στον κακούργο.

Την ίδια όμως στιγμή τό δολοφονικό μαχαίρι του φύλαρχου πέφτει βαρύ και καρφώνεται στα στήθεια του.

“Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας βγάζει σπαρακτικό ξεφωνητό! “Υστερα έναν βαρύ

πονεμένο βόγγο! Και τέλος σωριάζεται κάτω...

“Ο Γκαούρ τά χάνει. Για μιá στιγμή μένει άκίνητος, μαρμαρωμένος.

“Ο Μπάουχα φεύγει τώρα τρέχοντας και πηδώντας από βράχο σε βράχο για να σωθή...

“Ο μελαψός γίγαντας συνέρχεται σχεδόν άμέσως και τόν κυνηγάει. “Ο φύλαρχος τρομάζει, παραπατάει και γκρεμίζεται στο τρομακτικό βάραθρο!...

“Ο Γκαούρ στέκει τώρα στη θέση που βρίσκεται και παρακολουθεί τό κορμί του κακούργου που πέφτει... “Όσο ξεμακρίνει προς τά κάτω, τό σο μικραίνει, μικραίνει, μικραίνει...

“Όσπου κάποτε φθάνει και χτυπάει με άφάνταστη όρμη στη γή... Σε λίγες στιγμές άκούγεται άδύναμα ο τρομερός γδυόπος που έκανε πέφτοντας.

Σίγουρα ο άπαισιος Μπάουχα θά έχη γίνει χίλια κομμάτια...

— “Ο Θεός Κράουμπα σε τιμώρησε, ψιθυρίζει ο γιγαντώσωμος “Ελληνας.

Η ΜΕΛΙΣΤΑΛΑΚΤΗ ΓΙΑΤΡΙΣΣΑ

“Ο Γκαούρ γυρίζει άμέσως τρέχοντας κοντά στον Ταρζάν. Δεξιά στο στήθος του βρίσκεται βυθισμένη ή λάμα του δολοφονικού μαχαίριου. Τό αίμα τρέχει σαν βρύσι από την πληγή.

**Ἡ ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας διαμαρτύρεται. Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού δὲν μᾶς λογαριάζουν γιὰ ἀρέντες τοὺς
Γιατὶ τοὺς τὸ ἐπιτρέπεις :**

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν κυττάζει χαμένα. Τὸ μυαλό του ἔχει σασιῖσει. Δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ...

Σὲ μιὰ στιγμή ἀρπάζει, σκύβοντας, τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ καὶ τραβάει γιὰ νὰ τὴ βγάλῃ ἔξω...

Ταυτόχρονα φθάνουν στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ ὁ Ποκοπίκο κι ἡ Χουχού.

Βλέπουν τὸν Ταρζάν κάτω καὶ τὸν Γκαούρ σκυμμένον ἀπὸ πᾶν του νὰ κρατᾷ ἀκόμα τὸ φοινικὶ μαχαίρι.

Ὁ νᾶνος ἐνθουσιάζεται:

— Μπράβο λεβέντη Μαντρά

χαλε!... Τὸν καθάρισε ἐπὶ τέλους!... Γεῖα στὰ χέρια σου!...

Καὶ προσθέτει:

— Καλὰ ἔκανες, ἀδερφέ μου!... Πότε - πότε πρέπει νὰ τὸν καθαρίσῃς γιὰ νὰ... βάζῃ μυαλό...

Ὁμως ἡ Χουχού δὲν κάθεται μὲ σταυρωμένα χέρια. Παρατάει τὸν Ποκοπίκο, τρέχει σβέλτη στὴ σπηλιά, παίρνει τὰ θαυματουργὰ βότανα πού ἔχει μαζέψει καὶ ξαναβγαίνει γρήγορα ἔξω...

Πλησιάζει τὸν Ταρζάν, γονατίζει μπροστὰ του καὶ ἀρ-

χιζει νά κάνη στήν πληγή του τὰ γιατροσόφια πού ἔχει μάθει ἀπό τή Χούλχα, τήν περίφημη μάγισσα τῆς Ζούγκλας!

Καί νά: Δέν περνᾶνε λίγες στιγμές καί τὸ αἷμα σταματάει. Ἐνῶ ἡ πυγμαία, κυττάζοντας τὸν ἀναίσθητο λευκὸ γίγαντα, ψιθυρίζει μὲ συμπόνια:

— Τὸν καῦμενούλη!... Καλὲ ἀκόμα δὲν ἦρθε ἡ γυναικούλα του καὶ θά χρηρέψη, ἡ καφερή!... Μὲ συγχωρεῖτε κιάλας!...

Ὁ Γκαοῦρ γονατίζει πλάϊ

στὸ ἀκίνητο κορμὶ τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ἐξετάζει μὲ προσοχὴ τὴν πληγὴ του καὶ καταλαβαίνει πὼς δὲν εἶναι θανατερή.

— Ὁ Ταρζάν δὲν θά πεθάνη! μουρμουρίζει συλλογισμένος. Θέλει ὅμως μεγάλες φροντίδες καὶ περιποίησι!

Ἐξέταστος σηκώνεται ἄργα καὶ γυρίζει στὸ νᾶνο:

— Ποκοπίκο, τοῦ λέει. Τρέξε ἀμέσως στὴ Χούλχα. Πέσ' της νὰ πάη γρήγορα στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν... Πρέπει νὰ τὸν σώση!...

Ὁ μελαφὸς γίγαντας τρέχει νὰ σώση τὴν Ταταμπού Μὰ ἕνα τεραστιο φίδι κουλουριάζεται στὰ πόδια του καὶ τὸν ρίχνει κάτω.

‘Ο νάνος παραξενεύεται:

— Γιά στάσου, ἀδερφέ μου! Θές καί τὰ λές, ἡ σοῦ φεύγουνε; ‘Αφοῦ ὁ ἄρρωστος εἶν’ ἐδῶ, ὁ γιατρός θά πάη ἀλλοῦ; Μὲ τὸ τηλέφωνο θά τὸν ἐξετάζη;

‘Ο Γκαούρ τοῦ φωνάζει μὲ θυμό:

— Πήγαινε, σοῦ λέω!... Τὸν πληγωμένο θά τὸν πάω ἐγὼ στὴ σπηλιά του!...

‘Ο Ποκοπικό τὸν συμβουλεύει σοβαρά:

— Βρὲ δὲν παρατᾶμε τὴ Χούλχα, λέω γώ!... ‘Αφοῦ ἔχουμε τὴ Χουχού πού εἶναι ἀνώτερη!... ‘Ασε τὴ φουκαριάρα νὰ πάη αὐτὴ τή... βί-ζια!...

— Τρομάρα νὰ σοῦρθη, χρυσό μου! τοῦ κάνει ἡ πυγμαία καὶ σηκώνοντας τὴν παχουλὴ χερουκλα τῆς κάνει νὰ τὸν χαιοροκροτήση στὸ σθέρκο.

Ταυτόχρονα κι’ ὁ ἐξαγριωμένος Γκαούρ σηκώνει τὴν ποδάρρα του γιὰ νὰ στείλῃ τὸ νῆνο στὴ Χούλχα μιά ὥρ’ ἀρχίτερα!...

‘Ο Ποκοπικό τὸ βάζει ἡρωϊκά στὰ πόδια γιὰ νὰ γλυτώσῃ καὶ τὴν καρπαζιά καὶ τὴν κλωτσιά!...

Καθὼς κατεβαίνει τ’ ἀπόκρημα βράχια τοῦ πέτρινου βουνοῦ γιὰ νὰ φθάσῃ κάτω, μουρμουρίζει παραξενεμένος μὲ τὸν Γκαούρ:

— Μυστήριος Μαντράχαλος, ἀδερφέ μου!... Καθαρίζει τὸν «Μεγαλειότατο» καλὰ - καλὰ, κι’ ὕστερις ζητάει τὴ Χούλχα γιὰ νὰ τὸν σώσῃ!... Μὰ τίς κουμπάρες παίζουμε;

‘Ακατανόητο πρᾶμμα!... .

... ..
Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Γκαούρ σκύβει πάλι καὶ σηκώνει μὲ προσοχὴ στὰ χέρια του τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν. Τὸν ἄνθρωπο πού θυσιάσθηκε γι’ αὐτόν, βάζοντας τὰ δικά του στήθεια μπροστὰ στὸ δολοφονικὸ μαχαίρι τοῦ κακούργου φύλαρχου!...

“Υστερα, μὲ φοβερὸ κίνδυνο, ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ τρομακτικὰ βράχια τοῦ θεόρατου βουνοῦ του.

‘Η Χουχού τοῦ φωνάζει:
— Στὸ καλὸ, ‘Αφέντη μου! Καλὲ νᾶρθω κι’ ἐγὼ μαζί σου;
— “Οχι! τῆς ἀποκρίνεται ὁ μελαψὸς γίγαντας.

‘Η πυγμαία θυμώνει:
— Τότε στά... τσακίδια!...
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

“Ας γυρίσουμε τώρα λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας.

‘Ο φύλαρχος Μπάουχα — μακαρίτης τώρα πιά — ἄφησε ὅπως εἶδαμε τὴ Τζέιν αἰχμάλωτη στὸ γερὸ ξυλένιο κλουβί, λέγοντας στὸν γιγαντώσωμο ἀράπη φρουρό τῆς:

— Πρόσεξε τὴ λευκὴ γυναίκα... “Ο,τι ζητήσῃ νὰ τῆς τὸ δώσης. ‘Εξὸν ἀπὸ τὴν ἐλευθερίᾳ τῆς... “Αν γυρίσω κι’ ἔχει παράπονο, θά σοῦ πᾶρῶ τὸ κεφάλι.

“Υστερα φεύγει, παίρνοντας τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ ψηλὸ βραχώδικο βουνό... Βιάζεται νὰ συναντήσῃ τὸν Γκαούρ

πού θέλει νά τόν βάλῃ νά χτυπηθῇ καί νά σκοτώσῃ τόν "Άρχοντα τῆς Ζούγκλας...

Ἔτσι πιστεύει πῶς ἡ πανέμορφη ξανθειὰ Τζέιν θά μείνῃ παντοτεινὴ σκλάβα του.

Ὁ Θεὸς ὅμως — ὅπως εἶδαμε — τὸν τιμωρεῖ σκληρὰ. Γκρεμίζεται ἀπ' τὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ καὶ βρίσκει φρικτὸ μὰ δίκαιο θάνατο...

Τί ν' ἀπέγινε ὅμως ἡ Τζέιν πού τὴν ἀφήσαμε φυλακισμένη στὸ κλουβὶ μέσα στὸ παλάτι τοῦ τρομεροῦ φύλαρχου;

"Ἄς πετάξουμε λοιπὸν μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας ὡς ἐκεῖ:

"Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ἐξακολουθεῖ νά βρίσκεται στὴν ξυλένια φυλακὴ τῆς... Ὁ γιγαντόσωμος ἀράπης στέκει παράμερα γιὰ νὰ τὴ φυλάξῃ.

"Ἡ Τζέιν ξέρεי καλά τὴν τρομερὴ συμφορὰ πού τὴν περιμένει. Καὶ συλλογιέται μὲ ἀπόγνωσι:

— "Ἡρθα νὰ σκάψω τὸ λάκκο τοῦ Γκαοῦρ κι' ἔπεσα ἐγὼ μέσα σ' αὐτόν!... Πρέπει κάτι νὰ σκεφτῶ! Κάτι νὰ κάνω!... Ἀλλοιῶς εἶμαι χαμένη!... Σέ λίγο θά γυρίσῃ ὁ τερατόμορφος φύλαρχος... Καὶ τότε, ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ θάχω νὰ διαλέξω: "Ἡ νὰ γίνω συντρόφισσά του, ἢ νὰ πεθάνω στὰ φρικτὰ βασανιστήρια πού θά μοῦ κάνῃ!...

Καὶ νά: Πάνω σ' αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς, τὰ γαλάζια μάτια τῆς φωτίζονται, ξαφνικά, παρὰξένα. Μιά ἰδέα

περνάει ἀπ' τὸ ταραγμ.νο μυαλό τῆς...

— Φέρε μου νερό, διατάζει τὸν ἀράπη φρουρό.

Ἐκεῖνος τσακίζεται νὰ ικανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία τῆς. Θυμάται καλὰ τὰ λόγια τοῦ φοβεροῦ Ἀφέντη του: «"Ἄν γυρίσω κι' ἔχει παράπονο θά σοῦ πάρω τὸ κεφάλι!...».

Ἡ Τζέιν πίνει μιὰ γουλιὰ καὶ πετώντας κάτω σπάζει τὴν πῆλινη κούπα.

— Φέρε μου τώρα ἕνα φαρμακερὸ κοντάρι, διατάζει τὸν ἀράπη.

— Τί νὰ τὸ κάνῃς; ρωτάει ἀνήσυχος.

— Τὸ θέλω γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω! τοῦ ἀποκρίνεται.

Ὁ φρουρὸς δὲν διστάζει καθόλου. Φέρνει ἀμέσως ἕνα κοντάρι καὶ τῆς τὸ δίνει μὲ προσοχή. Ταυτόχρονα τραβιέται ὅσο μπορεῖ πρὸ μακριὰ γιὰ νὰ μὴ φτάνῃ τὸν χτυπήσῃ!...

Ἡ σατανικὴ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, γελάει:

— Μὴ φοβᾶσαι κουτέ! Χά, χά, χά!... Δὲν θέλω νὰ χτυπήσω ἐσένα... Τί φταῖς ἐσύ;

Καὶ γιὰ τρίτη φορὰ τὸν διατάζει:

— "Ἀνοίξε τὸ κλουβὶ πού βρίσκομαι φυλακισμένη! Θέλω νὰ βγῶ ἔξω!... Νὰ φύγω!... Νὰ γυρίσω στὴ σπηλιά μας!.. Βαρέθηκα νὰ βλεῖπω ἐδῶ τὰ μούτρα σου!...

Ὁ γιγαντόσωμος ἀράπης δὲν κάνει καμμιά κίνησι γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ τῆς.

— "Όχι, μουρμουρίζει. Αυτό δὲν μπορεῖ νὰ γίνη. 'Ο 'Αφέντης μὲ διέταξε νὰ σοῦ δώσω ὅ,τι ζητήσης. 'Εξὸν ἀπὸ τὴ λευτεριά σου!...

'Η Τζέιν κάνει πὼς θυμῶνει καὶ βάζει τις φωνές:

— "Ανοιξέ μου, σοῦ λέω! Θέλω νὰ φύγω!...

'Ο μαῦρος φρουρὸς μένει ἀτάραχος, ἐνῶ ἡ λευκὴ φυλακισμένη ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν βρίζη καὶ νὰ τὸν ἀπειλή:

— Θὰ πῶ στὸ φύλαρχο νὰ σοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι!...

Τέλος, ἀλλάζει γνώμη καὶ τοῦ δίνει ἄλλή διαταγή:

— 'Αφοῦ δὲν μοῦ ἀνοίγεις, τότε φέρε μου τὸ πιστόλι μου!

ΚΕΡΑΥΝΟΙ!...

ΚΕΡΑΥΝΟΙ!...

'Ο ἀράπης δὲν καταλαβαίνει τί τοῦ λέει. Δὲν ξέρει τί θὰ πῇ πιστόλι... Πρώτη φορά στὴ ζωὴ του ἀκούει αὐτὴ τὴ λέξι...

'Η 'Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τὸν καθοδηγεῖ:

— Πήγαινε κάτω στὸ ὑπόγειο μπουντρούμι πού βουλιαξα μαζί μὲ τὸ θρόνο πού καθόμουν. 'Εκεῖ μοῦ τὸ πήραν οἱ ἄλλοι συντρόφοι σου... Εἶναι ἕνα σιδερένιο πράγμα... Μπροστὰ ἔχει ἕνα σωλήνα. Σὰν καλάμι!...

'Ο φρουρὸς καταλαβαίνει τώρα καὶ τῆς ἀποκρίνεται κουνώντας τὴν κατσαρή κεφάλαι του:

— Αὐτὸ πού ζητᾶς, 'Αφέντισσα, εἶναι κακό! Εἶναι κακό ἐργαλεῖο!... Κάποτε εἶχα

δὴ ἕνα λευκὸ νὰ κρατᾷ ἱπποτόλι!...

— Θὰ μοῦ τὸ φέρης λοιπόν; τὸν ρωτᾷ ἄγρια ἡ Τζέιν.

— "Όχι!... Αὐτὸ πού ζητᾶς δὲν γίνεται!...

'Η σατανικὴ γυναῖκα τὸν φοβερίζει:

— 'Ο φύλαρχος στὸ εἶπε κατὰ κράτος: Νὰ μοῦ δώσης ὅ,τι ζητήσω!... "Αμα γυρίσῃ θὰ τοῦ τὸ πῶ!... "Αν ἀγαπᾶς τὸ κεφάλι σου, κάνε ἀμέσως αὐτὸ πού σε διατάζω!...

'Ο ἀράπης ἀρχίζει νὰ δειλιάζῃ. Ξέρει καλά, πὼς ὁ 'Αφέντης τοῦ δὲν χωρατεύει... Καὶ ἄδικα ἀκόμα εἶναι ἱκανὸς νὰ τοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κἀνὴ τὸ χατήρι τῆς ὁμορφῆς λευκῆς σκλάβας τοῦ! Θὰ τὸν σφάζῃ χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τίποτα! Χωρὶς νὰ περιμένῃ ν' ἀκούσῃ καμμιά δικαιολογία τοῦ!...

— Καλά, μουρμουρίζει κατεβάζοντας ὑποτακτικὰ τὸ κεφάλι του. Πηγαίνω κάτω νὰ στὸ φέρω!...

... ..
Σὲ λίγο ὁ ἄμοιρος φρουρὸς ξαναγυρίζει κρατώντας τὸ πιστόλι.

— Πάρ' το, μουρμουρίζει. Καὶ νὰ δοῦμε τί ἄλλο θὰ μοῦ ζητήσης!...

Εἶναι ἕνα ἐξάσφαιρο μὲ μύλο καὶ γεμάτο σφαῖρες.

'Η 'Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, μόλις τὸ παίρνει στὰ χέρια τῆς, τὸ προτείνει στὸν ἀράπη:

— "Ανοιξε τὸ κλουβὶ νὰ βγῶ!... "Ανοιξε γιὰτί θὰ

Τρομοκρατημένοι εί άγριοι ιθαγενείς, άντρες γυναίκες και παιδιά έγκαταλείπουν τὸ χωριό τους και τρέχουν νά σωθουν.

σὲ σκοτώσω!...

Και γιὰ νά τὸν φοβερίση, τραβάει τὴ σκανδάλη καὶ ρίχνει ἕναν πυροβολισμό στὸν ἀέρα!...

— Μπάαααμμ!...

Ὁ δυστυχισμένος φρουρὸς τρομάζει ἀφάνταστα. Τὸ βάζει ἀμέσως στὰ πόδια καὶ βγαίνει ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι ξεφωνίζοντας:

— Κεραυνόοοοο!... Κεραυνόοοοο! Ἡ λευκὴ γυναῖκα ἔχει κεραυνόοοο!...

Ο ἀραπάδες ποὺ βρίσκοντ' ἔξω καὶ τὸν ἀκοῦνε, μπαίνουν ἀνήσυχτοι στὸ παλάτι τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς γιὰ νά δοῦν τί

συμβαίνει!...

Ἡ Τζέιν πυροβολεῖ τώρα κατὰ πάνω τους:

— Μπάμ!... Μπάμ!...

Δυὸ ἀπ' τοὺς μαύρους τραυματίζονται καὶ πέφτουν κάτω οὐρλιάζοντας ἀπαίσια.

Οἱ ἄλλοι συντρόφοι τοὺς ἐξαγριώνονται. Κι' ὅλοι μαζί χύνονται πάνω στὸ κλουβὶ γιὰ νά σπαράξουν τὴ λευκὴ γυναῖκα!...

Ἡ Τζέιν εἶναι χαμένη αὐτὴ τὴ φορά. Μέσ' ἀπ' τὸ κλουβὶ ποὺ βρίσκεται ρίχνει κι' ἄλλους τρεῖς πυροβολισμούς:

— Μπάμ!... Μπάμ!... Μπάμ!

Ἄλλοι τρεῖς ἀραπάδες

τραυματίζονται και σπαρταρᾶνε κάτω στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού.

— Κεραυνοί! Κεραυνοί!.. φωνάζουν τώρα όσοι έχουν μείνει ὀρθοί και τρέχουν τρομοκρατημένοι να σωθοῦν. Ὁ πανικός μεταδίδεται σ' ὅλοκληρο τὸ χωριὸ τῆς φυλῆς. Κι' ὅλοι μαζί: ἄντρες, γυναῖκες, γέροι, παιδιά, φεύγουν σὰν τρελλοὶ ζητώντας σωτηρία!..

Καὶ νά: Καθὼς ξεμακραινουν, ἐγκαταλείποντας τὸ χωριὸ τους, ἀντικρύζουν μιὰ πανώρια μελαψὴ κοπέλλα ποὺ τρέχει ἀλαφιασμένη κι' αὐτὴ. Μιὰ γέρικη πεινασμένη τίγρις τὴν κυνηγεί!..

Οἱ ἄντρες τῆς φυλῆς ἀλαλάζουν ἀμέσως παράξενα. Καὶ ἡ τίγρις παρατάει στὴ στιγμή τὸ θῦμα τῆς καὶ γυρίζοντας μπρὸς - πίσω φεύγει φοβισμένη.

Ἡ Ταταμποῦ — αὐτὴ ἦταν ἡ μελαψὴ κοπέλλα — μὴ ξέροντας πὼς τὸ θεριὸ ἔπαψε νὰ τὴν κυνηγᾷ, συνεχίζει τὸ φευγιὸ τῆς πρὸς τὸ χορταρένιο χωριὸ.

Οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ τρέχουν τρομοκρατημένοι, τῆς φωνάζουν:

— Μήνηη!... Μακρυὰ ἀπ' τὸ χωριὸ μας!... Ἡ «Λευκὴ Ἰυναῖκα» θὰ σοὺ ρίξῃ κεραυνό!... Φύγε μακρυὰ!... Οἱ κεραυνοὶ τῆς θὰ σὲ σκοτώσουν!...

Η ΤΖΕΪ'Ν

ΞΑΝΑΠΥΡΟΒΟΛΕΙ

Ἡ Ταταμποῦ ποὺ πῆραν τ' αὐτιά της τὰ λόγια τῶν τρο-

μοκρατημένων ἰθαγενῶν, ἀναρωτιέται τώρα:

— Ποιὰ νᾶναι ἄραγε αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποὺ ρίχνει κεραυνούς;

Καὶ βλέποντας πὼς ἡ τίγρις ἔπαψε νὰ τὴν κυνηγᾷ, τρέχει γιὰ τὸ χορταρένιο παλάτι τοῦ φύλαρχου.

Τὸ βρίσκει φυσικὰ ἔρημο καὶ μπαίνοντας μέσα βλέπει τὸ μεγάλο ξυλῆνιο κλουβὶ κι' ἀντικρύζει φυλακισμένη σ' αὐτὸ τὴ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν.

— Ἐσὺ Τζέιν;! κάνει κατὰπληκτη. Τί ζητοῦσες ἐδῶ;

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τὴν κυττάζει μὲ ἀφάνταστο μῖσος. Ὅμως πασχίζει νὰ τὸ κρύψῃ χαμογελώντας. Καὶ τῆς ἀποκρίνεται:

— Ὁ φύλαρχος Μπάουχα μοῦσθησε παγίδα. Σπάσε γρήγορα τὸ κλουβὶ κι' ἐλευθερώσέ με!..

Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ σπάσῃ τὰ χοντρά κλαδιά τοῦ γεροῦ κλουβιοῦ. Τὰ χέρια τῆς ματώνουν στὶς ὑπεράνθρωπες προσπάθειές της νὰ σώσῃ τὴ Τζέιν!..

Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρει. Τὰ ξύλα τοῦ κλουβιοῦ εἶναι πιὸ γερά ἀπ' τὰ μπράτσα της. Κι' ἡ ἀμπάρα τῆς πόρτας τοῦ ἀκόμα πιὸ γερῆ. Τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν αἰχμάλωτη.

— Δὲν μπορῶ, Τζέιν!... Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα γιὰ σένα! τῆς λέει.

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν δὲν τὴν πιστεύει καὶ τῆς

φωνάζει με άγριο θυμό:

— Δέν μπορείς γιατί δέν θέλεις!... Προτιμάς, βέβαια, νά πεθάνω έδω μέσα στή φριχτή φυλακή που βρίσκομαι... "Ετσι ό Ταρζάν θά μείνη δικός σου!... Ξέρω πώς αυτό θέλεις έσύ, πρόστυχη, κακοργα, τιποτένια!...

"Η Ταταμπού που τήν άκούει δέν πιστεύει στ' αὐτιά της:

— "Εγώ είμαι πρόστυχη, κακούργα, τιποτένια;! τή ρωτάει χαμένα.

— Νάί, έσύ!... Δέν σοῦ φτάνει ό καννίβαλος ό Γκαούρ, θέλεις νά ξεγελάσης καί τόν άντρα μου! Γιά νά γίνης "Αρχόντισσα τής Ζούγκλας!

"Η πανώρια κι' άγνή "Ελληνίδα τής άποκρίνεται ψυχρά:

— Δέν είμαι συντρόφισσα του Γκαούρ, κι' ούτε σκέφθηκα ποτέ νά γίνω "Αρχόντισσα τής Ζούγκλας!...

Καί περήφανη, όπως πάντα, γυρίζει νά φύγη...

"Η Τζέιν τραβάει πάλι άπ' τή ζώνη τή πιστόλι της. Σάν άστραπή περνάει άπ' τό νοῦ της ή σκέψη: Ποῦ θά βρῶ καλύτερη εὐκαιρία! Θά τή σκοτώσω!... Κι' έγώ είμαι χαμένη, μά κι' αὐτή δέν θά ζήσῃ...

Καί σηκώνοντας γρήγορα τό όπλο της τή σημαδεύει καθώς προχωρεῖ στήν άρισετρή της πλάτη...

Καί νά: Χωρίς νά πολυσκεφτῇ, τραβάει μέ λύσσα τή σκανδάλη!...

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΗΣ ΤΕΡΑΤΟΜΟΡΦΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

"Ο φοβερός καί τρομερός Ποκοπίκο — όπως είδαμε — φεύγει άπ' τήν κορφή του πέτρινου βουνού, κατεβαίνει τά τρομακτικά βράχια καί προχωρεῖ τρέχοντας γιά τή σπηλιά τς μάγισσας Χούλχας...

"Ετσι, φθάνει γρήγορα εκεί καί τής φωνάζει:

— "Ε, κυρά Ντοκτόρισσα!... Τρέξε γρήγορα στή σπηλιά του Ταρζάν!

— Γιατί παιδί μου;

— Καθότι ό «Μεγαλειότατος άφήνει γειά στίς δημορφες καί γειά στίς μαυρομμάτες!... Πάρε καί... πενικιλίνες μαζί σου!...

— Μά, παιδάκι μου, του λέει εκείνη, είμαι πολύ γρηά. Πώς νά περπατήσω τόσο δρόμο;

— Πάρε... ταξί, τής άποκρίνεται ό Ποκοπίκο.

Καί τό βάζει στα πόδια τρέχοντας. Γιατί τό μόνο που φοβάται σ' αὐτό τόν κόσμο είναι τό ροζιάρικο ραβδί τής Χούλχας. Κάποτε που τήν πείραξε, τοῦδωσε μιὰ στο κεφάλι κι' έμεινε ξερός, είκοσιτέσσερες ώρες! "Από τότε, άμα τή θυμάται, άναστενάζει σπαραξικάρδια:

— Μαγκουριά, άδερφέ μου! Νά τρώη ή μάννα καί του παιδιού νά μη δίνη!...

Γι' αὐτό καί τώρα τρέχει έτσι.

— "Αν φάω καί δεύτερη μαγκουριά άπ' τό χεράκι της, συλλογιέται, θάναι ή τελύ-

ταία μου! Τρίτη, δὲν θὰ ζήσω ν' ἀπολάψω!...

"Ετσι, καὶ σβέλτος ὅπως πάντα, τραβάει γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

... Τὴν ἴδια κατεύθυνσι ἔχει πᾶρει κι' ὁ Γκαούρ, φορτωμένος στὴ ράχι τὸν γιγαντόσωμο κι' ἀναίσθητον Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Καὶ νά: Ξαφνικὰ τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ φθάνει στ' αὐτιά τοῦ μελαψοῦ γίγαντα:

— Ταταμπούουου!... Ταταμπούουου!...

Εἶναι ὁ Νταμπούχ. Ὁ τρελὸς πιά γοριλλάνθρωπος...(*)

(*) Ὁ Νταμπούχ εἶναι ἕνας φοβερός καὶ τερατόμορφος κτηνάνθρωπος. Στὴ σωματικὴ του διάπλασι εἶναι σχεδὸν διπλάσιος ἀπὸ τὸν Γκαούρ καὶ ἀσύγκριτα πιδ χερσὶν ἀπ' αὐτόν!

Τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ τέρας εἶναι ὁ ἀμαρτωλὸς καρπὸς μιᾶς πρωτάκουστης συμβιώσεως:

Κάποιος γιγαντόσωμος γορίλλας ἄρπαξε κάποτε μιὰ δυστυχισμένη Ἱεραπόστολο πού εἶχε φθάσει μαζὶ μὲ ἄλλους συναδέλφους τῆς στὴ Ζούγκλα γιὰ νὰ διδάξουν στὶς ἡμιάγριες φυλὰς τὴ θρησκεία τοῦ μεγάλου κι' ἀληθινοῦ Θεοῦ τοῦ Κόσμου.

Ὁ γορίλλας κράτησε στὴ σπηλιά του τὴν ἄμοιρη λευκή. Κι' αὐτὴ πού ἦταν ἕνας ἄγνός ἄγγελος ἀγάπης καὶ καλωσύνης, βρέθηκε ἀναγκασμένη νὰ ζῇ καὶ νὰ ὑποφέρη πλάι σὺν τὸν βρωμερὸ αὐτὸ κι' ἀπαίσιο θηρίο.

Ὡσπὺν μαράζωσε, ἡ δυστυχί-

Ἡ ἀγάπη τῆς πανώριας μελαψῆς κόρης, τοῦχει σαλέψει τὰ λογικά.

Μέρα - νύχτα τριγυρίζει στὴ Ζούγκλα σὰν κολασμένο στοιχειό. Σὰν φοβερός βρυκόλακας. Καὶ οὐρλιάζει κάθε τόσο τὸνομα τῆς πανώριας ἀγαπημένης του:

— Ταταμπούουου!... Ταταμπούουου!...

Κι' οἱ ἄγριοι καὶ τὰ θηριὰ ἀκόμα παραμερίζουν τρομαγμένοι στὸ διάβα του. Ὅ,τι βρεθῇ μπροστά του, τὸ σπαράζει...

Ὁ γορίλλας τὸν ἔχουν ἐγκαταλείψει πιά. Ἐνὰ τερά-

σμένη, καὶ πέθανε κάποτε ἀφήνοντας ὀρφανὸ τὸ παιδί πού εἶχε στὸ μεταξὺ γεννήσει. Κι' αὐτό, ὅταν μεγάλωσε, γίνηκε ὁ τρομερὸς γοριλλάνθρωπος!

Ὁ Νταμπούχ ἔχει μιὰ δυσπρόστατη ὑπαρξὴ γεμάτη ἀντιθέσεις. Μέσα του γίνεται ἀδιάκοπη πάλη ἀνθρώπου καὶ κτηνίου. Ἀγγέλου καὶ θηρίου. Πότε νικάει κ' ἐπικρατεῖ ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ ἀπαισίου πατέρα του, τοῦ γορίλλα. Καὶ τότε ἄγριος καὶ κτηνώδης εἶναι ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ γοριλλάνθρωπου.

Ἄλλοτε πάλι νικάει κ' ἐπικρατεῖ ἡ ὑπόστασις τῆς ἁγίας μητέρας του, τῆς λευκῆς Ἱεραποστόλου. Καὶ τότε ὁ γοριλλάνθρωπος γίνεται καλός, εὐγενικός, φρόνιμος! Ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους καὶ κινδυνεύει καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμα γιὰ νὰ τοὺς προστατέψῃ, ἢ νὰ τοὺς σώσῃ!

Ὁ Νταμπούχ νοιώθει ὅλες τὶς

οτιο ὄρνιο μόνο τὸν ἀκολουθεῖ
γιὰ νὰ χορταίνει μὲ τὰ κουφά-
ρια τῶν θεριῶν ποὺ σκοτώ-
νει!...

Ὁ Γκαοὺρ καταλαβαίνει τὸν
κίνδυνο καὶ κάνει ὅσο μπορεῖ
πιὸ γρήγορο τὸ βῆμα του.
Μὰ τὸ θάρος τοῦ ἀναίσθητου
γίγαντα ποὺ σηκώνει στὴν
πλάτη του εἶναι μεγάλο. Ὁ,
τι κι' ἂν κάνη δὲν θὰ μπορέση
νὰ ξεφύγῃ. Σὲ λίγες στιγμὲς
ὁ μανιασμένος γοριλλάνθρω-
πος θὰ φθάσῃ κοντά του.

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας τῆς
Ζούγκλας, παρατάει κάτω τὸν
ἀναίσθητο Ταρζάν. Ἐτοιμά-
ζεται ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν τρο-
μερὸ ἀντίπαλο!... Ὁ φό-
βος δὲν φωλιάζει μέσα σὲ
μιὰ καρδιά Ἑλληνική!...

Ὁ Νταμπούχ ἔχει πᾶναι πιὰ
ν' ἀναγνωρίζῃ ἐκείνους ποὺ

γλώσσες τῶν ἰθαγενῶν τῆς ἀπέ-
ραντης Ζούγκλας. Ὅμως αὐτὸς
πολύ σπάνια μιλάει. Κι ὅταν
μιλήσῃ ποτὲ δὲν λέει περισσότε-
ρες ἀπὸ τρεῖς λέξεις γιὰ νὰ πῇ
τι σκέπτεται. Τὶ θέλει...

Ὁ τρομακτικὸς γοριλλάνθρω-
πος ζῇ σὲ μιὰ ξυλένια πρωτό-
γονη καλύβα φτιαγμένη πάνω
στὰ ψηλὰ κλαδιά κάποιου θεό-
ρατου δέντρου.

Οἱ γορίλλες τῆς Ζούγκλας τὸν
λατρεύουν σὰ Θεό τους! Μιὰ
φανατικὴ ἀγέλη ἀπ' αὐτοὺς τὸν
ἀκολουθεῖ πάντα καὶ σὲ κάθε
μετακίνησί του.

Ὁ κτηνάνθρωπος Νταμπούχ
εἶναι ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος θε-
ριῶν καὶ ἀνθρώπων τῆς ἄγριας
καὶ ἀπέραντης ἀφρικανικῆς Ζού-
γκλας!...

ἤξερε. Ἐτσί, καὶ σὰν λυσ-
σασμένο θηρίο, χύνεται πάνω
στον Γκαοὺρ!...

Καὶ μιὰ τρομακτικὴ πάλῃ
ἀρχίζει κάτω ἀπὸ τὰ πυκνά
καὶ θεόρατα δέντρα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παλεῦ
εἰ σὰν θηρίο κι' αὐτός. Δίνει
φοβερὲς γροθιές, στὸ στήθος
καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ γοριλ-
λανθρώπου.

Ὁ Νταμπούχ οὐρλιάζει φρι-
χτά, πασχίζοντας ν' ἀρπάξῃ
τὸν ἀντίπαλό του ἀπ' τὸ λαι-
μό. Νὰ τὸν πνίξῃ!...

Ὁ γοριλλάνθρωπος εἶναι ἀ-
σύγκριτα πιὸ δυνατὸς ἀπὸ
τὸν Γκαοὺρ. Δυὸ καὶ τρεῖς
φορὲς πιὸ μεγαλόσωμος ἀπ'
αὐτόν!... Ὅμως ὁ μελαψὸς
γίγαντας εἶναι Ἕλληνας καὶ
δὲν δειλιάζει. Προτιμᾷ νὰ
πεθάνῃ παρά νὰ ὑποχω-
ρήσῃ..... Μὰ οὔτε καὶ
νὰ ὑποχωρήσῃ... Μὰ οὔτε καὶ
ν' ἀφήσῃ ἀνυπεράσπιστο τὸν
ἀναίσθητο φίλο του στὰ χέρια
τοῦ ἀνθρωπόμορφου θηριοῦ.

Ἀλλοίμονον ὅμως!... Ὁ
Γκαοὺρ σιγὰ - σιγὰ κουράζε-
ται... Οἱ δυνάμεις του λι-
γοστεύουν... Νοιώθει νὰ
πλησιάζῃ τὸ τραγικὸ του τέ-
λος! Καὶ τὸ τέλος τοῦ Ταρ-
ζάν!...

Ὁ τρελλὸς Νταμπούχ, θὰ
σπαράξῃ πρῶτ' αὐτόν, κι' ὕ-
στερα ἐκείνον!... Κανέναν
δὲν πρόκειται ν' ἀφήσῃ ζωντα-
νό!...

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή
νοιώθει τὰ μάτια του νὰ σκο-
τεινιάζουν... Τὰ γόνατά του
νὰ λυγίζουν... Εἶναι ἔτοι-
μος νὰ σωριαστῇ κάτω λιπό-

θυμός...

Ταυτόχρονα ο γοριλλάνθρωπος καταφέρνει αυτό που θέλει: Αρπάζει τόν Γκαούρ από το λαιμό και κάνει νά τόν πνίξη!...

Μά δέν προφταίνει.

Τήν ίδια στιγμή απ' τὰ ψηλά κλαδιά τοῦ δέντρου πού ὑψώνεται πάνω τους, πέφτει μέ ὀρμή μιὰ μεγάλη καί βαρειά πέτρα. Καί χτυπάει στό κεφάλι τόν Νταμπούχ!

Ὁ γοριλλάνθρωπος βγάζει σπαρακτικό βογγητό καί σωριάζεται κάτω, πλάϊ στόν ἀναισθητό Ταρζάν!

Ὁ μελαφός γίγαντας κυττάζει γύρω του χαμένα. Οὔτε ὁ ἴδιος δέν πιστεύει πῶς σώθηκε!

Γρήγορα ὅμως μιὰ βαρειά κι' ἀγέρωχη φωνή τόν συνεφέρει:

— Ζήτω ἐγώωωω! Ζήτω τοῦ λόγου μου!... Ζήτω τῆς ἀφεντιάς μουουουου!...

Ὁ Γκαούρ σηκώνει ξαφνιασμένος τὸ κεφάλι του, καί ἀνάμεσα στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου, ξεχωρίζει τόν Ποκοπίκο.

— Ἐσύ;! τόν ρωτάει. Ἐσύ λοιπὸν πέταξες τὴν πέτρα;

Ὁ νᾶνος, πηδώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί φθάνει γρήγορα κάτω. Πατάει ἀγέρωχα τὸ ἓνα πόδι του πάνω στὸ τεράστιο κορμὶ τοῦ Νταμπούχ. Βάζει τὰ χέρια στὴ μέση. Κορδώνεται καί μουρμουρίζει:

— Μάλιστα, ἐγώ!... Ἐγὼ ὁ φοβερὸς καί τρομερὸς Ποκοπίκο!... Ὁ κυνηγὸς ἀγρίων κονικλαράδων!... Ὁ

γὸς φιδιῶν καὶ κοριτσιῶν!... Ὁ προστάτης κουτῶν καὶ ἀδυνάτων!... Ὁ Ἄντρακκας ὁ δυσθεόρατος καὶ ὁ διπλωματούχος Σφάχτης τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν! Ὁλέ!

Ὁ μελαφός γίγαντας ἀπλώνει τὴ χερσοῦκλα του, τὸν χουφτιάει απ' τὴ μέση καὶ τὸν φέρνει κοντὰ στὸ στόμα του. Τὸν φιλάει μέ ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη!

— Μπράβο Ποποκοπίκο! τοῦ λέει. Κι' ἐγὼ κι' ὁ Ταρζάν σοῦ χρωστᾶμε τὴ ζωὴ μας!

Ὁ νᾶνος διαμαρτύρεται:

— Περικαλῶ, περικαλῶ!... Σ' ἐμένα δέν χρωστᾶτε τίποτις!... Στὴ... Μιχαλοῦ χρωστᾶτε οἱ δύο σας!...

Ὁ Γκαούρ σηκώνει πάλι τὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας καὶ ξεκινάει... Συνεχίζει τὴ δύσκολη πορεία του πρὸς τὴ σπηλιά.

Ὁ Ποκοπίκο τὸν ἀκολουθεῖ, βαδίζοντας πλάϊ καὶ λέγοντάς του τὰ καθέκαστα:

— Τὸ λοιπὸν, ἀδερφέ μου Μαντράχαλε, καθὼς γυρίζα ἀπὸ τὴ σπηλιά τῆς κυρά - Γιατροσόφαινας, θυμῆθηκα τὴ μαμζέλ Τσουλούφω! Κι' ἄρχισα, τὸ λοιπὸν, νὰ μουρμουρίζω ἓνα καινούργιο τραγουδάκι:

*«Βάρκα θέλω ν' ἀματώσω
μὲ σαράντα δυὸ κουπιό,
τὴ Χουχούκα νὰ φορτώσω,
νὰ τὴν πνίξω στὰ βαθειά!»*

»Τὸ ὁποῖον, πού λές, ἀκούω ξαφνικά κακὸ καὶ φασαρία!.. Κάνω ἔτσι τί νὰ δῶ;! Ὁ

μπαρμπα - δεινόσαυρος κ' ἐ-
λόγου σου παλεύατε κατεπει-
γόντως!... Τὸ λοιπὸν εἶπα
νὰ τρέξω κοντὰ γιὰ νὰ σᾶς
σφάξω καὶ τοὺς δυὸ γιὰ νὰ
χωρίσετε, μὰ φοβήθηκα γιὰ
τὴ χατζάρα μου!..

— Τί;

— Μὴν πάθη... ἀφλογι-
στία!

Ὁ Γκαοὺρ δὲν μπορεῖ νὰ
μὴ χαμογελάσῃ κι' ὁ νᾶνος
συνεχίζει σοβαρὸς - σοβαρός:

— Τὸ ὁποῖον, φίλε, δώσε
βάσι νὰ δῆς τί σοφίστηκε ἡ
μεγαλοφυῆς γκλάβα μου: Ἄρ-
πάζω ἐκ τοῦ κάτωθεν μιὰ κο-
τρώνα καὶ σκαρφαλώνω ἐκ

τῶν ἄνωθεν σ' ἓνα δέντρο!...
ῴστερὶς ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ
κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, φθά-
νω ἄνωθεν σὰς καὶ σερβίρω
τὴν κοτρώνα κάτωθεν, ἐπὶ
τῆς κεφαλᾶς τοῦ μπαρμποδε-
νόσαυρου!... Καὶ... πᾶρτον
κάτωθεν!...

Μὲ τ' ἀστεῖα καὶ τὶς ἀνοη-
σίες τοῦ Ποκοπικό, περνάει
εὐχάριστα ὁ δρόμος. Ὡσπου
τέλος φθάνουν στὴ σπηλιὰ τοῦ
Ταρζάν.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κά-
νει νὰ μπη μέσα, μὰ μὲ τὴν
πρῶτη ματιά πού ρίχνει τὰ μά-
τια του ἀνοίγουν διάπλστα ἀ-

Ὁ κακοῦργος φύλαρχος τρεμόζει ἀπάνταστα καὶ παραπα-
τῶντας στὰ βράχια, γκρεμοτσακίζεται στὸ βέραθρο.

πό κατάπληξι. Κι' ή ζήλεια, φαρμακώνει την καρδιά και θολώνει τὸ μυαλό του!...

Ἄντὶ νὰ βρῇ ἐκεῖ μέσα τὴ Τζέιν, ἀντικρύζει τὴν Ταταμπού!

Ξαπλώνει ἀμέσως στὰ στρωσίδια του τὸν ἀναίσθητο Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας καὶ τὴ ρωτᾷ ἀγρία:

— Ἐσύ;! Τί ζητᾷς ἐδῶ, μονάχη σου;!

ΟΙ ΕΞΗ ΣΦΑΙΡΕΣ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΛΙΟΥ

Ἄς γυρίσουμε ὅμως, πάλι καὶ τώρα, λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας.

Ὅπως θυμόσαστε, εἶχαμε ἀφήσει τὴν πανώρια Ταταμπού σὲ μιὰ τραγικὴ στιγμή τῆς ζωῆς της.

Εἶχε φθάσει στὸ χορταρένιο παλάτι τοῦ φύλαρχου Μπάουχα κι' ἔκανε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες νὰ σπάσῃ τὸ κλουβὶ ποὺ βρισκόταν φυλακισμένη ἡ Τζέιν.

Δὲν τὸ κατάφερε ὅμως κι' ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τὴν ἔβρισε καὶ τὴν πρόσθαλε βαρειά.

Ἡ Ταταμπού γύρισε τότε νὰ φύγῃ. Μὰ ἡ λευκὴ γυναῖκα τράβηξε τὸ πιστόλι της, τὴ σημάδεψε στὴν ἀριστερὴ

πλάτη καὶ τράβηξε τὴ σκανδάλη.

Τί παράξενο ὅμως!... Καθένας κρότος δὲν ἀκούστηκε, οὔτε καμμιὰ σφαῖρα βγήκε ἀπ' τὴν κάννη τοῦ ὄπλου.

Ἡ Τζέιν θυμᾶται ἀμέσως: Μιὰ σφαῖρα εἶχε ρίξει στὸν ἄερα γιὰ νὰ φοβερίσῃ τὸ μαῦρο φρουρό... Ἄλλες δυὸ σφαῖρες εἶχε ρίξει στοὺς ἀραπάδες καθὼς ἔμπαιναν στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ... Καὶ τρεῖς ὁκόμα σφαῖρες, ὅταν ὅλοι μαζί οἱ μαῦροι, χύθηκαν στὸ κλουβὶ νὰ τὴ σπαράξουν...

Ἄρα, μιὰ καὶ δυό, τρεῖς. Καὶ τρεῖς οἱ τελευταῖες, ἔξι! Εἶχε ξοδέψῃ δηλαδὴ ὅλες τὶς σφαῖρες τοῦ ἐξάσφαιρου πιστολιοῦ της!...

Τώρα ἦταν ἄδειο πιά! Κι' ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν τὸ κυττάζει χαμένα!

Ὅμως ἡ Ταταμπού ἄκουσε τὸ κρᾶκ ποὺ ἔκανε ἡ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ. Καὶ γυρίζοντας ξαφνιασμένη καταλαβαίνει τὸ κακὸ ποὺ ἡ Τζέιν θέλησε νὰ τῆς κάνῃ.

Ἔτσι, σταματᾷ γιὰ λίγες στιγμές, τὴν κυττάζει μὲ συμπόνια καὶ τὴν ρωτᾷ:

— Τόσο κακιὰ ψυχὴ ἔχεις λοιπόν; Πόσο θὰ πρέπει νὰ ψ-

ποφέρης γι' αυτό!... 'Αξιζει νά σέ λυπᾶται κανένας!...

'Η 'Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας χαμηλώνει τὰ μάτια τῆς καὶ δὲν βγάζει λέξι.

'Η Ταταμπού προχωρεῖ ἀργά. Βγαίνει ἀπὸ τὸ χορταρένιο παλάτι καὶ παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν, ἀρχίζει νά τρέχη ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ...

Καθὼς προχωρεῖ συλλογιέται ψιθυριστά:

— Πόσο τιποτένιες καὶ σιχαμερές εἶναι μερικὲς γυναῖκες!... Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μ' ἔκανες νά ξεχωρίζω... Σ' εὐχαριστῶ ποὺ γεννήθηκα 'Ελληνίδα!...

... ..

"Ὅταν ἡ ὑπέροχη «Κόρη τῆς Ζούγκλας» φθάνει στὴ σπηλιά τὴ θρίσκει ἄδεια.

— Ταρζάααν!... Ταρζάαααν! φωνάζει καὶ ξαναφωνάζει.

"Ὅμως καμμιά ἀπόκρισι δὲν παίρνει.

"Ετσι, γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀναποφάσιστη. Δὲν ξέρεي τί νά κάνη...

Καὶ νά: Ξαφνικά ἀκούει πατημασιές. Καὶ βλέπει τὸν ἀγαπημένο τῆς Γκαούρ: "Ερχεται στὴ σπηλιά κρατώντας στὴν ἀγκυλιά του ἀναίσθητο

τὸν Ταρζάν. Πίσω τοῦ ἀκολουθεῖ ὁ Ποκοπίκο...

'Ο μελαψὸς γίγαντας ξαφνιάζεται ποὺ τὴ βλέπει. Παρατάει κάτω τὸ ἀνθρώπινο φορτίο τοῦ καὶ τὴ ρωτᾷ ἀγρια:

— 'Εσύ; Τί ζητᾷς ἐδῶ, μονάχη σου;!

'Η πανώρια κόρη τὸν τραβάει ἀπ' τὸ μπράτσο :

— Πᾶμε νά φύγουμε γρήγορα Γκαούρ... Θὰ στὰ πῶ στὸ δρόμο... Δὲν πρέπει νά χάσουμε στιγμή... "Ας μείνῃ ὁ Ποκοπίκο κοντὰ στὸν Ταρζάν... 'Η Τζέιν κινδυνεύει!... Τρέξε νά προφτάσουμε!...

— Τρέξε, καπετὰν Μαντράχαλε! τοῦ φωνάζει κι' ὁ νᾶνος. Βάρα τους καὶ μὴ φοβᾶσαι!... 'Εγὼ εἶμ' ἐδῶ!... "Αμα δῆς τὰ σκοῦρα, σφύρα μου νά... τὸ βάλω στὰ πόδια!...

'Ο Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού φεύγουν τρέχοντας καὶ γρήγορα χάνονται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι' ἀγρια βλάστησι τῆς περιοχῆς!...

'Ο Ποκοπίκο, μονάχος τώρα στὴ σπηλιά, κυττάζει μὲ ἀνέπνοη συμπόνια τὸν Ταρζάν. Κι' ἐνῶ εἶναι ἔτοιμος νά ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς, ψιθυρί-

ζει με φωινή που τρέμει απ' τη συγκίνηση:

— Φουκαρά «Μεγαλειότατε»!... Έσὺ «τινάξεις τὰ πέταλα» κι' ἡ Κυρά σου «μαζεύει ὑπογραφές», πὺ λένε! Κατὰ τὰ φαινόμενα κανέννας δὲν θὰ γλυτώσῃ. Κι' οἱ δυό σας θὰ... χηρέψετε!...

Η ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΤΙΜΩΡΙΑ!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι' ἡ πανώρια Ἑλληνίδα φθάνουν τρέχοντας στὸ χωριὸ τῆς φυλῆς τοῦ Μπάουχα.

Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες ὁμως πὺ γύρισαν στὸ μεταξὺ, ἔχουν ἀν' ἑξῆς μιὰ τεράστια φωτιά ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι τοῦ χαμένου Ἀρχηγοῦ τους. Ἐτοιμάζονται νὰ κάψουν ζωντανή τὴ Τζέιν!

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν οὐρλιάζει μὲ φρίκη καὶ χτυπιέται σὰν τρελλή στὰ χοντρά ξύλα τοῦ κλουβιοῦ της.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ δὲν χάνουν στιγμή. Μὲ ἄγριες καὶ τρομακτικὲς κραυγὲς χύνονται πάνω στοὺς καννίθαλους!... Ὁ ἕνας μὲ τὸ ρόπαλο κι' ἡ ἄλλη μὲ τὸ μαχαίρι, τοὺς κάνουν νὰ σκορπιστοῦν τρομαγμένοι!

Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας σπάζει γρήγορα τὸ γερὸ κλουβὶ καὶ λευθερώνει τὴ Τζέιν, πὺ τρέμει σὰν ψάρι ἀπ' τὴ λαχτάρα της.

Ἔτσι, τὴν ἀρπάζει ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του κι' ἀρχίζει

νὰ τρέχῃ παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ Δύσι.

Ἡ Ταταμποῦ τὸν ἀκολουθεῖ, τρέχοντας κι' αὐτὴ.

... Τώρα ἔχουν πιά ξεμακρύνει ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ κανέννας κίνδυνος πιά δὲν ὑπάρχει!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παρατάει κάτω τὴ Τζέιν καὶ συνεχίζουν κανονικὰ τὴν πορεία τους.

Ὅμως καθὼς προχωροῦν τὴ ρωτᾷει:

— Πές μου, Τζέιν: Γιατί θέλησες νὰ σκοτώσῃς τὴν Ταταμποῦ;

— Γιατὶ τὴν μισῶ! τοῦ ἀποκρίνεται ἐκείνη.

Ὁ Γκαούρ κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Τότε καλὰ ἔκανε καὶ σ' ἔσωσε, τῆς λέει. Χειρότερη τιμωρία δὲν μποροῦσε νὰ σοὺ κάνῃ!...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας καταλαβαίνει τὴν προσβολή, μὰ δὲν ἀποκρίνεται. Σφίγγει μονάχα τὰ δόντια της, κάνοντάς τα νὰ τρίζουν ἀπαίσια!...

... ..

Ἐχει ἀρχίσει νὰ σουρουπῶν πιά, ὅταν ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ κι' ἡ Τζέιν, φθάνουν στὴ σπηλιά.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, πὺ στὸ μεταξὺ ἔχει σὺ νέλθει μὲ τὰ γιατροσόφια τῆς καλῆς Χούλχας, ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ συντρόφισσά του καὶ

ἀγκαλιάζει με λαχτάρα τὸν Γκαούρ. Τὸν φιλάει με ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη:

— Σ' εὐχαριστῶ, τοῦ λέει, ἐνῶ τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του, βουρκώνουν. "Εσωσες καὶ μένα καὶ τὴ Τζέϊν!... Νοιώθω πὼς κάθε μέρα γίνεσαι καὶ περισσότερο ἀδερφός μου!...

Ἡ Τζέϊν στραβομουτσουιάζει πού τὸν ἀκούει. Ἐνῶ ἡ Ταταμπού χαμογελάει καλὸκαρδα.

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπικό, κυττάζει εἰρωνικά τοὺς δυὸ ἀγκαλιασμένους γίγαντες, κουνάει με οἶκτο τὴν κεφάλα του καὶ μουρμουρίζει:

— Πολὺ στὰ σορόπια τὸ ρίξατε τώρα ἐσχάτως, ἀδερφέ μου!... "Ὅλο μάτς καὶ μούτς τὸ πηγαίνετε, μετὰ συγχωρήσεως!...

Καὶ προσθέτει ἀναστενάζοντας με νοσταλγία:

— "Ἄντε νὰ δοῦμε πότε θὰ ξαναπιαστήτε ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ θὰ φάτε τὰ μουστάκια σας σάν... καταΐφια!... Καὶ ρὸ ἔχω νὰ σπάσω πλάξ!...

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως, ρωτᾷ τὴ Τζέϊν σοβαρά:

— Καλὰ δὲν τὰ λέω, μαντὰμ Σουσου;

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«Γ Κ Α Ο Υ Ρ — Τ Α Ρ Ζ Α Ν»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνονται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελφαὶ εἰς τὸν Ἐκδότην.

Λ'ΙΘΗ. ΤΥΤΧΟΥΣ 28

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ :

Στὴ Ζούγκλα καταφθάνουν μυστηριώδεις καὶ . . .

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τοῦ 29ου τεύχους

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ

καὶ τοῦ πιδ συναρπαστικοῦ ἀπὸ ὅσα ἔχουν κυκλοφορήσει.

Γραμμένο ἀπὸ τὸν **ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ**

Ἕνας κεραινὸς ἀπὸ τὸ χορτόσχοινο !

Οἱ κότες τῶν ντουφεκιῶν καπνίζουν.

«Βοήθεια καὶ μὲ φάγανεεε !»

Μιὰ μυστηριώδης ἐξαφάνισις.

Τὰ δάκρυα τῆς Τζεϊν.

«Ἄν μιλήσης, θὰ πεθάνης !»

Τὰ «οἰκιακὰ» τῆς Χουχοῦς.

Ἕνα καταχθόνιο σχέδιο.

Τὸ φρικτὸ ἔγκλημα δύο λευκῶν.

Μιὰ παράξενη ἱστορία.

Μιὰ μυστηριώδης πιρὸγα στὸ ποτάμι.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

σὲ δλόκληρη τὴν Ἑλλάδα θὰ κυκλοφορήσουν :

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ

Ὅλοι καὶ ὅλες

διαβᾶστε τὸ καταπληκτικὸ 29ον τεῦχος τοῦ θρυλικοῦ

ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφέυς ό ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ" ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694